

2810.39 687
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΑΡΙΝΗΣ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΚΑΙ
ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΑΥΤΗΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 20

ΑΝΑΡΙΤΣΑΙΝΑ
ΤΥΠΟΙΣ ΕΦ. «ΝΕΟΣ ΟΡΙΖΩΝ»

1937

2p10. 209

39

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΑΡΙΝΗΣ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΑΥΤΗΣ

ΑΝΑΡΙΤΣΑΙΝΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΕΦ. «ΝΕΟΣ ΟΡΙΖΩΝ»

Πάν αντιτυπον μὴ ἔχον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Ναοῦ διώκεται κατὰ τὸν Νόμον.

Handwritten signature in purple ink, possibly reading 'Μετὰ τὸν ὡς οἶόν τε ἀρειώτερον ἐξωραϊσμόν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίας, διακλῆς ἡμῶν ἀπέμενε πόθος, ὅπως ἀναχθῇ καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας ἀπὸ τῆς ἀπλῆς καὶ συντόμου αὐτῆς μορφῆς εἰς μεγάλη οὐρεπὴ καὶ πανηγυρικὴν, ὡς ὄντως ἐμπρόσπει εἰς Ἀγίαν ἀναγνωρίζομένην μὲν ὡς «Μεγαλομάρτυρα» ὑπὸ συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τιμωμένην διὰ ἰδικιτέρως καὶ γεραιομένην ἐν πανηγυρικῇ συνάξει ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς.

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς Ὀλυμπίους

Μετὰ τὸν ὡς οἶόν τε ἀρειώτερον ἐξωραϊσμόν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίας, διακλῆς ἡμῶν ἀπέμενε πόθος, ὅπως ἀναχθῇ καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας ἀπὸ τῆς ἀπλῆς καὶ συντόμου αὐτῆς μορφῆς εἰς μεγάλη οὐρεπὴ καὶ πανηγυρικὴν, ὡς ὄντως ἐμπρόσπει εἰς Ἀγίαν ἀναγνωρίζομένην μὲν ὡς «Μεγαλομάρτυρα» ὑπὸ συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τιμωμένην διὰ ἰδικιτέρως καὶ γεραιομένην ἐν πανηγυρικῇ συνάξει ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς.

Εὐτυχῶς ὁ διακλῆς ἡμῶν πόθος ἐπετεύχθη εὐχῇ καὶ ἀρωγῇ τῆς Ἀγίας.

Διότι, θεβιωθέντες παρὰ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἐν- ταῦθα Γυμνασίου κ. Γεωργίου Σκιαδᾶ περὶ τοῦ δυνα- τοῦ τῆς συμπληρώσεως καὶ ἀναγωγῆς τῆς Ἀκολουθίας ταύτης εἰς πανηγυρικὴν, — εὐμοιρούσης ὄντως πολλῶν πανηγυρικῶν στοιχείων (τυπικῆς διατάξεως, λιτῆς, με- γαλυναρίου) —, καὶ ἀναθέσαντες εἰς αὐτόν, πάνυ προ- θύμως ἀναλαβόντα, τὴν εὐσεβῆ ταύτην ἐκδούλευσιν, ἐξ- εδῶκαμεν αὐτὴν τύποις καὶ ἀπεψόσαμεν, ὅπως τοῦ λοιποῦ ψάλληται πανηγυρικῶς ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ναῷ, καθ' ὃν τύπον φέρει αὕτη ἐν τῇ ἀνὰ χειρὸς βίβλῳ.

Ἦναι διὲ ἀνταποκριθῶμεν εἰ μᾶλλον εἰς τὰς εὐσεβεῖς προσδοκίας τῶν ἐνοριτῶν καὶ λοιπῶν συνδρομητῶν τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς Ναοῦ, ἐπισυνῆψαμεν ἐν τέλει, ὡς ἀ- ληθῆς πνευματικὸν ἐντρούφημα, καὶ τὸν θῖον τῆς Ἀγίας, ἀντιγράψαντες αὐτὸν ἐν ἐκτάσει ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις

II. Ὁρθρως

α. Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ: Μετὰ τὸν Τριαδικοὺν Κανόνα εὐθὺς ἡ Λειτουργία τῆς Ἀγίας. Ἀξιόβουτος καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν δυνάμιν τάξιν.

β. Ἐν τῷ Ὁρθρῳ: Εἰς τὸ Θεός Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὴν Α. Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἀναστάσιμον. Δόξα τῆς Ἀγίας. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εἰς τὴν Β. Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἀναστάσιμον. Δόξα τῆς Ἀγίας. Καὶ νῦν Θεοτοκίον (ἐξόδοσον τὸ Τυπικὸν ὧριθεν ἥδη ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ τὴν Λειτουργίαν τῆς Ἀγίας).

Εἰς τὴν Γ. Στιχολογίαν. Κάθισμα τῆς Ἀγίας. Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εἶτα τὰ Ἀναστάσιμα Ἐὐλογητήρια. Ἡ Ὑπακοή. Οἱ Ἀναβαθμοί. καὶ εἶτα

Κανόνες οἱ ἐξῆς. Ὁ Ἀναστάσιμος, τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἀγίας.

Εἰς τὴν Γ. Ὠδὴν. Κάθισμα καὶ Θεοτοκίον τῶν Πατέρων.

Εἰς τὴν ΣΤ. Ὠδὴν. Κοντάκιον Ἀναστάσιμον. Οἶκος Ἀναστάσιμος. Συναξάριον τῆς Ἀγίας. Ὑπόμνημα τῶν Πατέρων.

Καταβασίαι. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Μετὰ δὲ τὴν Καταβασίαν τῆς Η. Ὠδῆς ἡ δυνάμιν Ἀκολουθία τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τοῦ ἀπαρχοῦ αὐτοῦ, ἡτοι: Τοῦ Κυρίου δευθόμεν. Ἡδὲ πνοή. Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον. Ο Ν. Ψαλμός. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Κύρις ἐλάνθον. καὶ εὐθὺς

Εἰς τὴν Θ. Ὠδὴν. Στιχολογοῦμεν. Τὴν Τιμιωτέρα μόνον, μεθ' ἧν ἡ Καταβασία: Ἀπας γνηγενής.

Ἐξαποστειλάρια. δ. ἡτοι τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων, τῆς Ἀγίας καὶ Θεοτοκίον τοῦ ἡχοῦ.

Εἰς τοὺς Αἶνους (Ι). Ἀναστάσιμα δ. Τῶν Πατέρων γ. καὶ τῆς Ἀγίας γ. Δόξα τῶν Πατέρων. Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη. Δόξα λογία μεγάλη καὶ τὸ Ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον: Σήμερον ὁωτηρία.

III. Λειτουργία

Ψάλλομεν τὰ δυνάμιν Ἀντιφῶνα, ἡτοι: Ταῖς προδευξιαῖς τῆς Θεοτόκου. Σῶσον ἡμεῖς Γιὲ Θεοῦ ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν καὶ τὸ Ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον ἀπαξ.

Εἰς τὴν Μικρὰν Εἰσοδὸν. Ἀπολυτίκιον ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων, τῆς Ἀγίας καὶ Προδευξιαῖς τῶν χοροστατησάντων.

Ἀπόστολος τῆς Ἀγίας.

Εὐαγγέλιον τῶν Πατέρων.

Εἰς τὸ Ἀξίον εἶναι. Μεγαλυνάριον τῆς Ἀγίας. Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε. Εἰδοῦμεν τὸ ὅς. Εἰν τὸ ὄνομα Κυρίου. Καὶ ἀπόλυσις.

1) Εἰς τὰ τελευταῖα τέσσαρα τροπάρια τῶν Αἶνων λέγομεν τοὺς ἐφεξῆς στιχοὺς, οὓς παραθέτει καὶ τὸ Μναῖον (Ἐκδοσις Βενετίας 1880):

α. Εὐλογητός εἰ Κύρις ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

β. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

γ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέειπεν μοι, καὶ

δ. Καὶ ἐστίνδεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατενέυεν τὰ διαβήματά μου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψάλλεται ἡ ἀναγινώσκεται τὸ Μακάριος ἀνὴρ ἡτοι οἱ τρεῖς πρώτοι ψάλμοι τοῦ Ψαλτηρίου.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ προσόμοια δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. δ. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Τοῦ παραδόξου θαύματος! τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν, τοῦ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ἐξαλείφειν φάσκοντος πρὸς τὴν γῆν ἐταπείνωσεν, ἀπαλὴ κόρη καὶ παναμώμητος τὰς πανουργίας αὐτοῦ νικήσασα. Ὡ τῆς δυνάμεως, τοῦ Σιτουροῦ καὶ χάριτος! ἥτις ἡμῶν, πᾶσαν ὑπεστήριξε, σαφῶς ἀσθένειαν.

Δίς

Μάρτυς Μαρίνα πανένδοξε, τὰς οὐρανίους μονάς, ἐπὶ Μαξίως οἰκήσασα, σὺν Παρθένων τάγμασι καὶ Μαρτύρων στρατεύμασι, τοὺς ἐκτελοῦντας πίστει τὴν μνήμην σου, καὶ προσιόντας πιστῶς τῇ σκέπῃ σου, σῶζε πρεσβεύαις σου, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν παρὰ Θεοῦ, αἰτησαι καὶ λύτρωσιν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δίς

Μάρτυς Μαρίνα πανεύρημε, οὔτε βασάνων τὸ πῦρ, οὐδὲ τρυφῆς ἢ ἀπόλαυσις, οὐ τοῦ κόσμου χάριτες, οὐ τεραπνότης νεότητος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης ἐχώρισεν, ἐφιεμένης τῆς ὡραιότητος, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, τοῦ σεπτοῦ Νυμφίου σου ἐπιτυχεῖν ἥς περ κατηξίωσαι, θεομακάριστε.

Δίς

Δόξα. Ἦχος β.

Εν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλαγμοῦ. ἀνυμνήσωμεν Μαρίναν τὴν μάρτυρα ὅτι καθεῖλεν ἐπὶ γῆς τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ τὸν ἀντίπλοον ἐχθρὸν ἀνδρείως ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῆς κατεπάτησε. Δι' ὃ καὶ τελειωθείσα, εἰς οὐρανοὺς ἀνίσταται, τὴν κάραν στεφανοροῦσα καὶ ἀνακράζουσα. Σὲ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ τὸ τοῦ πόθου φίλτρον ἔχουσα, ὑπὲρ Σοῦ τὰς σάρκας μου τῷ πυρὶ παρέδωκα. Κατασκηνώσω οὖν εἰς τὰς αἰωνίους Σου μονάς, ἐνθα ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία.

καὶ νῦν. Τὸ ἐξῆς θεοτοκίον τοῦ β. ἤχου ἀργῶς.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης ὥς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγμένη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας ἂντι στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἡλιος ἂντι Μωυσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος

Φῶς ἑλκρόν μετὰ μέλους.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἐξῆς Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Μ Γ. 9 Τάδε λέγει Κύριος πάντα τὰ ἔθνη συνήχθη ἑσὶν ἡμεῖς καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἐναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς

ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ΕΓΩ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ἡμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἔφηται. Γ. 1 Ἀυτῶν βίβανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη χάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ. Ὁ

τι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ Ε. 15 Ἐμισθὸς αὐτῷ, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον Αὐτοῦ. Καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυνὰν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην. Καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα. Ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοῖς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ, ὡς ἀπὸ τὸνύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ἐφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης. Ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαΐλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε. Μάθετε δικαστὰὶ περὰ τῶν γῆς. Ἐνωτίσασθαι οἱ κρατοῦντες πληθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα προσόμοια.

Ἦχος β. Ὁτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Ἄεϋτε, φιλομάρτυρες πιστῶς, τὴν ὑπὲρ τοῦ πάντων Δεσπότης στερεῶς ἀθλήσασαν, Μάρτυρα τιμήσωμεν Μαρίναν νύμφην Χριστοῦ. Παρθενίας χιτῶνα γάρ, τὸ σῶμα κοσμοῦσα, χρύσειον ὡς ὕψισμα, τοῦτω ἐπέθηκεν, αἷμα, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ διπλοῖς κοσμεῖται στεφάνοις, καὶ τῷ οὐρανίῳ νῦν παρίσταται.

Στίχ. Θεομαχίτος ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

Μέγα τὸ κατόρθωμα τὸ σόν, μέγα καὶ πανάριστον ὄντως, σοῦ τὸ ἐκνίκημι. Φύσις γὰρ εὐπλόητος, καὶ εὐταπείνωτος, τὸν ἀόρατον δράκοντα, τὸ ὄρος τὸ μέγα, τοῦν τὸν πολυμήχανον, Μαρίνα σὺ ἀληθῶς, εἶλες εὐτελεῖς, ὡς στρουθίον. καὶ καταπατοῦσα χορεύεις, νῦν μετὰ Ἀγγέλων ἀξιάγαστε.

Στίχ. Ἐπομένον ὑπέμεινε τὸν Κύριον καὶ προσέσχεν αὐτόν.

Λόγου τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς, νύμφη ἐκλεκτὴ ἀνεδείχθη Μαρίνα σὺ ἀληθῶς, κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέων πράξεων, καὶ μαραίνουσα χάριτι, φυτὰ ἀθείας. Ὅθεν τὴν πανίερην μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ, καὶ λειψάνων τὴν θήκην, νῦν περιτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς λάσεων λαμβάνοντες.

Δόξ. Ἦχος πλ. β.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ παρθένος, καὶ ἀθληφόρος καὶ μάρτυς, περιβεβλημένη τῶν ἀρετῶν τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς Αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα Εἰς ὁσὴν μύρου Σου ἔ-

δραμον, Χριστὲ ὁ Θεός, διὰ τέτρωμαι τῆς Σῆς ἀγάπης ἐγὼ μὴ χωρίσης με Νυμφίε ἐπουράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτῆρ, τὰ ἐλέη Σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, συντόμως.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σε ἰκετεύομεν πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ. Τὸν συνάναρχον Λόγον

(βλέπε εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης βιβλίου)

Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας ρύμη διέφυγες, καὶ αὐτῷ προσπλακεῖσα ὑπερηκόντισας, καὶ ἐκ Θεοῦ τὴν δαψιλῇ χάριν ἀπείληφας, ἀποσοβεῖν ἐκ τῶν πιστῶν τὰς νόσους τὰς λυμαινώδεις. Δι' ὃ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν Μαρίνα ἔνδοξε.

Δόξ. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον τοῦ ἤχου.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου. ἡ ἀδιόδευτος. Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρέχόντων εἰς σέ. Χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμος ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν Πουιτὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον Σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μεσονυκτικόν ὡς ἑξῆς.

Εὐλογητός. Βασιλεῦ Οὐράνιε. Τρισάγιον. Κύριε ἐλέησον γ. Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι Σοῦ ἔστιν. Κύριε ἐλέησον β. Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ Ν. Ήλιος χῦμα, καὶ εὐθὺς ψάλλεται

Ἡ Λιτή

Συχηρὰ ἰδιόμελα Ἦχος α.

Ὡς ἐν πέτρᾳ στερεῶ, τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ, προσερευσθεῖσα Μαρίνα πανεύφημε, τὸν παλαμναῖον ἐχθρὸν, εἰς χάος ἐβύθισας, καὶ στέφος τῆς νίκης, ἐπ' αὐτὸν ἀπέληφας.

Ἦχος ὁ αὐτός

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων συνηριθμήθης ἐνδοξε, κόσμον λιποῦσα, καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα, Μαρίνα πάνσεμνε, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ ἔλεος.

Ἦχος β.

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ὃ αἷμά σου προσενήνοχας τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ, Μαρίνα μάρτυς ἀσκήτορος ἡγήτητε. Ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας στέφος ἄφθαρτον, παρ' Αὐτοῦ ἀξιάγαστε. Ὅθεν καὶ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν, ὡραίῳ σου ποσὶ κατεπάτησας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ σωτηρίου ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Δι' ὃ καὶ οὐρανίων θαλάμων ἡξιώθης, ὡς παρθένος, καὶ μάρτυς Χριστοῦ πολυαἰθλε.

Ἦχος δ.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην, ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Φλάνθρωπε. Τύραννον οὐκ ἐπιτήθησαν, τὸν δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχυσαν δὲ ὀπίσω Σοῦ ἐλθεῖν, εἰς ὁσμὴν μύρου Σοῦ ἑδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Ἡ παρθενικὴ θελχθεὶς ὡραιότητι, ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἀμώμητον νύμφην ἑαυτῷ σε ἡρώμωσται, ἀκηράτῳ συναφείᾳ. Ἐν γὰρ τῷ θελήματι Αὐτοῦ παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καὶ παθῶν ἀήττητον ἔδειξεν, ἐγκαρτερήσασαν δὲ αἰκίαις πικραῖς, καὶ βασάνοις δορυμνίσταις, διπλῶ στέφει διςσῶς σε κατέστεψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ, ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην. Αὐτὸν δυσώπησον, παρθενομάργυς Μαρίνα πανεύφημε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν, καὶ ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον συντόμως. Ἦχος ὁ αὐτός

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα σύντομος Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν ἑξήψαλμον. Εἰς τὸ: Θεὸς Κύριος Ἀπο-
λυτίκιον τῆς Ἀγίας καὶ Θεοτοκίον ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὴν Α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος δ΄.

Κατεπλόγη Ἰωσήφ.

Μαρίνα μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀνευφημοῦμένη σε πιστοί, δι-
τι τὸν τύραννον ἐχθρόν, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ,
ἐν τοῖς ποσὶ κατεπάτησας γενναιοφρόνως· καὶ γέγονας ἡ-
μίῃ, ἀνδρεία πίστεως, πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, πατοῦσα δύνα-
μιν· καὶ οὐρανόθεν ἔλαβες τὸν στέφανον, τῇ κορυφῇ σου ἀ-
οίδιμε. Χριστὸν δυσώπει, σωθῆναι πάντας, τοὺς τελού-
ντας τὴν μνήμην σου.

Δόξῃ. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν.

Κατεπλόγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμ-
βανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ
συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥά-
βδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστῳ
σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκρούγαζε. Παρθένος τίκτει
καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὴν Β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρίνα ἡ σοφὴ τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστὲ τοῦ ἑαυ-
τῆς, οὐρανοῦ Νυμφίου, ὀπίσω Σου ἔδραμε, τὴν λαμ-
πάδα κατέχουσα τὴν δι' ἔλαιον τῶν ἀρετῶν ἀνημμένην. Ταύ-
της ἅπαντας, ῥῦσαι παντοίων κινδύνων, πρεσβεΐαις ὡς Εὐ-
σπλαγγνος.

Δόξῃ. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστάτιν πρὸς Θεόν, κεκτημένην σε πάντες, προστρέ-
χομεν Σεμνή, τῷ ἁγίῳ νοῦ σου, αἰτούμενοι βοήθειαν,
παρὰ σοῦ Ἀειπάρθενε· ῥῦσαι οὖν ἡμᾶς, τῆς τῶν δαιμόνων
κακίας, καὶ ἐξάρπυσσον, ἐκ καταδίκης φρικώδους, τοὺς σὲ
μακαρίζοντας.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον Κάθισμα. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκτάλχθε

Ἀγνείας στιλπνότητι, κρίνον ὡς εὖδοσμον, κοιλάσιν ἐξήν-
θησας, Μαρίνα Νύμφη Χριστοῦ, μαρτύρων πανεύφημε.
Λάμπεισιν ἐφωτίσθης, ἐπιγνώσεως θείας, πλάνης δυσωδε-
στάτης, ἀπελεύνουσα βλαβὴν· δι' ὃ καὶ ἐορτάζομεν Μάρτυς
τὴν μνήμην σου.

Δόξῃ. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας
προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάχραντε.
λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέ-
δασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένε, τῶν ἐπανι-
σταμένων κατὰ τὸν δούλων σου. Καὶ εὐθὺς

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀνβιβχθμῶν τοῦ δ΄ ἤλου

Ἐκ νεότητός μου. Προκείμενον Ἦχος δ΄.

Λίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ
Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου ἐν
αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. **Πᾶσα** πνοὴ
ἀνεσάτω τὸν Κύριον (γ)

Εὐαγγέλιον τὸ εἰς γυναικας μαρτυρας

‘Ο Ν.’ Ψαλμὸς (χϛμλ).

Δόξα τῆς τῆς Ἀυτοφύρου.

Καὶ νῦν. Τῆς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέητόν με ὁ Θεός καὶ ψάλλομεν τὸ ἐξῆς

Ἰδιόμελον Ἦχος β.

Ως ἀλάλιτρον μύρου (ζήτει ἐν τῇ Λιτῇ).

Ὁ ἱερεὺς Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου.

Κύριε ἐλέητόν (ιβ). Καὶ εὐθὺς

Οἱ ἐξῆς δύο **Κανόνες** τῆς Ἀγίας

Καθῶν πρῶτος

οὐ ἢ Ἀκροστιχίς: **Χρ**ιστοῦ **Π**αρθενομάρτυρα **νύμ**φη
ἄσμασι **μ**έλπω. Ποίημα Θεοφάνους

Ῥδὴ α. Ἦχος πλ. δ. Ἦγρὰν διοδεύσας.

Χορεύουσα μάρτυς περὶ Θεόν, καὶ τῶν λαμπηδόνων,
πληρουμένη τῶν παρ’ Αὐτοῦ, αἴγλην μοι παράσχον
φωτοφόρον, ταῖς σαῖς προσβείαις καλλιπάρθενε.

Ρεόντων τὸ ἄσφατον καὶ φθαρτόν, σοφῇ διανοίᾳ, κεχη-
μένη μάρτυς Χριστοῦ, παρεῖδες ἐμφρόνως καὶ δικαί-
ως, κατηξιώθης τῆς ἄνω λαμπρότητος.

Κέτης προσέρομαι σοι σεμνή, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τῶν
τοῦ βίου με δυσχερῶν, διάσωσον μάρτυς ἀθληφόρε,
καὶ τῶν παθῶν μου κατεύνασον τάραχον.

Σοφία καὶ χάριτι λαμπρυνθεῖς, ὁ νοῦς σου Μαρίνα, τῶν
τυράννων τὰς ἀπειλάς, οὐκ ἐπτήξε μάρτυς τοῦ Σωτῆρος,
θεῖα δυνάμει κρατυνόμενος.

Θεοτοκίον

Τὴν τρίβον ὑπέδειξας τῆς ζωῆς, ζωὴν οὐσιώδη, συλλα-
βοῦσα καὶ σαρκικῶς, κυήσασα ταύτην Θεομήτορ, καὶ
τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου διέρρηξας.

Κανὼν δεύτερος

οὐ ἢ Ἀκροστιχίς εὔρηται ἐν τῇ θ’ ᾠδῇ Ἦχος γ

Ῥδὴ α. Ἦχος δ. Ἦχάσας

Μαρτύρων, περιφανῶς λαμπρότησι, περιαστράπτουσα,
περὶ Θεὸν χορεύεις ἱερῶς, θεουμένη Πανεύφημε, καὶ
φωτισμὸν προσβείαις σου, παρεχομένη τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Αθλήσει, τὴν ψυχικὴν νεώσασα, θεόφρον ἄρουραν, τοῦ
μαρτυρίου στάχυν γεωργεῖς, Γεωργῶ συνειροῦμενον,
τῷ τὴν ἰσχὺν σοι πνεύσαντι, Παρθενομάρτυς ἀξιάγαστε.

Πορφύραν, σὼν ἐξ αἱμάτων βάψασα, καὶ στολισθεῖσα φαι-
δρῶς, περιφανῶς τὰ ἄνω κατοικεῖς, ὡς παρθένος βασί-
λεια, καὶ θεϊκαῖς λαμπρότησι, Μάρτυς Μαρίνα κατηγλαῖσαι.

Ρωσθεῖσα, τοῦ παντουργοῦ Πανεύφημε, δυνάμει Πνεύ-
ματος, τὸν ἰσχυρὸν ἀνδρείως συμπλοκαῖς, ἐταπείνωσας
τύραννον, μεγαλαυχία χρώμινον, καὶ σοῖς ποσὶ Μάρτυς ὑ-
πέταξας

Θεοτοκίον

Δοχεῖον, χωρητικὸν γεγέννησαι, τῆς θείας χάριτος, Θεο-
γεννήτορ Ἀχραντε Δι’ ὃ, σὲ Μαρίνα ποθήσασα, παρθε-
νικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῷ Υἱῷ προσαπενήνεκται.

ῬΩδὴ γ. Ἦχ. πλ. δ. **Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.**

Οὐ πῦρ οὐδὲ μάστιγες, οὐδὲ ξίφους ἀκμή, οὐ τυράννων ὀμότητες, οὐδὲ θάνατος, οὐ θηρῶν ἀγριότης, τῆς θείας ἐχώρισεν, ἀγάπης σε Πανόλβιε.

Υπῆρξας ἄσειστος καὶ ἀσάλευτος, ἐν καιρῷ περιστάσεως, πύργος Πανένδοξε, εὐσεβείας κορηπίδα, θεμένη τῆς πίστεως, ἐν πέτρᾳ Παμμακάριστε.

Παρθένος ἐν μάρτυσιν ἐχηματίσας, ἐν παρθένοις εἰρη-
τητος, Μάρτυς γεγέννησαι τῷ Χριστῷ νυμφευθεῖ-
σα, διπλοῦν σοι παρέχοντι, τὸν στέφανον Πανόλβιε.

Αγίων αἱμάτων σου Καλλιπάρθενε, οἱ κρουνοὶ προχέ-
μενοι, πᾶσαν κατέσβεσαν, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην,
καὶ δῆμον προσήγαγον, μαρτύρων τῷ Νυμφίῳ σου.

Θεοτοκίον

Ρωσθέντες τῇ χάριτι, Θεοτόκον σε ὁμοφρόνως δοξάζο-
μεν, σάρκα γενόμενον, τὸν τὸ εἶναι τοῖς πᾶσι, διδού-
ντα γὰρ τέτοκας, καὶ κόσμον ἀνεκαίνισας.

Ὁ ἕτερος. Ἦχ. δ. **Ἐὐφραίνεται ἐπὶ σοί.**

Τὸ πάθος τοῦ Ἀπαθoῦς, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς νέ-
κρωσιν, Μάρτυς σεμνὴ στέργουσα, τὸν μαρτυρικὸν
θνήσκεις θάνατον.

Μεγίστων ἐπιτυχεῖν, ἐφιεμένη δωρεῶν Πάνσεμνε, πό-
νους σαρκὸς ἔφερες, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ τῷ σώματι.

Αιμάτων σου σταλαγμοῖς, τῆς ἀθείας τὴν πυρὰν ἔσβεσας,
καὶ τῶν πιστῶν ἠρδευσας, ὦ Μαρίνα Μάρτυς τὸ φρό-
νημα.

Ως μάρτυς μαρτυρικὴν, ἐνδεικνυμένη καρτερῶς ἔνστασιν
τὸν πτερονιστὴν πταίρναις σου, ταῖς ὥραιόταταις σου.

νέτριψας.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν, σὺ
γὰρ Θεὸν τέτοικας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σὺ Χριστέ κράζουσα·
Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Καὶ εὐθὺς Μικρὰ Συναπτή.

Κάθισμα. Ἦχος δ. **Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σικυρῷ**

Τὸν Νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσας, τὴν λαμπάδα
σου, φαιδρῶς εὐτρεπίσας, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας Παν-
εύφημε. Ὅθεν εἰσελήλυθας σὺν Αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους,
στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' Αὐτοῦ δεξαμένη. Ἀλλ' ἐκ κιν-
δύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ὑμνητὰς σου Μαρίνα πανένδοξε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτό-
πων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται
Πανάμωμε; Τὰς ἐπαναστάσεις δὲ τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου,
τίς ἐκδιηγῆσεται καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῇ σῇ,
πρεσβείᾳ Ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

ῬΩδὴ δ. Ἦχος πλ. δ. **Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.**

Θεοπρεπῆς, γέγονεν ὄντως ὁ βίος σου, τοῖς Ἀγγέλοις
ᾧφθη ποθαινότατος, τῶν δὲ δαιμόνων τῇ στρατιᾷ, καὶ
τοῖς ὑπηρεταῖς, ἐκείνων τῆς ἀγριότητος, ἀπρόσιτος ἐδείχθη
τῷ Χριστῷ γὰρ ἐβόας. Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Επὶ τῆς γῆς, ἡγωνισμένη πανόλβιε, καὶ προσκαίρους, πό-
νους ὑπομείνας, ἐν οὐρανοῖς, νῦν τὰς ἀμοιβὰς, παρὰ

τοῦ Δεσπότου, κομίζῃ Μάρτης αἰοῖδιμε, ἀπείρους εἰς αἰῶνας, σὺν Ἀγγέλοις βοῶσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νῦν ἐπὶ σοί, χαίρει Παρθένων τὸ καύχημα, νῦν Μαρτύρων, ὁμιλος εὐφραίνεται, νῦν καὶ τὸ πλῆθος τῶν εὐσεβῶν, ἐπισυναχθέντες χορεύουσιν ἀγαλλόμενοι, βοῶντες τῷ Δεσπότῃ, ἐν φωναῖς αἰγιήτοις· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ολη καλή, πέφηνας κόρη καὶ ἄσπιλος· ὥφθης ὅλη, νύμφη παναμώμιτος, τῷ τῶν ψυχῶν, κάλλους ἐραστῇ· διὰ γὰρ βασάνων, πυρώσεως Παμμακάριστε, ἐράνης λαμπροτέρα· τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀγνή, καὶ μετὰ τόκον διέμεινας· σὺ γὰρ Λόγον, μόνη ἐνυπόστατον, τὸν τῷ Πατρὶ, σύνθρονον Υἱόν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, γεγέννηκας Θεονύμφευτε· καὶ φέρεις ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἀχώρητον πᾶσι, καὶ τὸν πάντων τὸ κράτος κατέχοντα.

Ὁ ἕτερος Ἦχ. δ.· Ἐπαρθέντα σε.

Μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, καὶ ἀφθαρσίας στέφανον, ἀναδησαμένη, χαίρουσα παρίστασαι, Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, ὦ Μαρίνα Μάρτυς πανεύφημε.

Τ

Σὲ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα καθάπερ λύκοι, οἱ δυσμενεῖς σπαράττοντες, Μάρτυς ταῖς αἰκίαις, ἄμωμον ὁλόκληρον, Θεοῦ ἀπετέλεσαν, θεῖον ἱερεῖον καὶ σφάγιον.

Τοῦ ποιμένου θεοῖς ἵχνεσιν ἐπομένη, τὸ δι' αὐτὸν ὑπέμεινας, ἐκούσιον πάθος, Μάρτυς καὶ ἐσκήνωσας, εἰς μάνδραν οὐράνιον, ἐνθα τῶν Μαρτύρων τὰ τάγματα.

Θεοτοκίον

Η πανάμωμος καὶ μόνη ἀγιωτέρα, τῶν Χερουβὶμ φαναῖσα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, πάσης περιστάσεως, τῶν πίστει ὑμνούντων σε, Ἀχραντε Παρθένε θεόνυμφε.

Ὁδὴ ε. Ἦχος πλ. δ.· Ἦντα τὲ με ἀπόσω.

Αθλητῶν ἐν σταδίῳ, δρόμον συντονώτατον κόρη διήνυσας· ὁ γὰρ θεῖος πόθος, τὸ τοῦ θήλεος χαῦνον ἐπέτρωψε, προφανῶς δεικνύων, τὸν λογισμόν τῶν παθημάτων, αὐτοκράτορα Μάρτυς ὑπάρχοντα.

Ρανίδες σῶν αἱμάτων, Μάρτυς ἀποσιτάζουσαι γλαῖναν πολύτιμον, καὶ τῆς ἀκηράτου εὐφροσύνης χιτῶνα ἐξύφαναν· ὅνπερ νῦν θεόφρον, ἐν οὐρανοῖς ἐνδεδυμένη, νοητῶ σε νυμφίῳ παρίστασαι.

Τοῖς δεσμοῖς τῶν εὐχῶν σου, Κόρη τὸν μέγαλαυχον ὅτιν ἐδέσμευσας, καὶ ὁφρὺν τὴν πρῶην, ἐπηρμένην πρὸς γῆν ἐταπείνωσας· ἐκτελεῖν γὰρ οἶδεν, ὡς ἀγαθὸς ὁ παντεπόπτης, τῶν Αὐτὸν φοβουμένων τὸ θέλημα.

Υπερέτρας σε δόξης, θεοῖς διαδήμασιν ὄντως ἐκόσμησεν, ὁ νυμφίος Λόγος, δι' αὐτὸν ἐναθλοῦσαν θεώμενος, καὶ πρὸς τὴν φλόγα, καὶ αἰκισμῶν τὰς ἀλγυδόνας, καρτερῶς ὑπομένουσας Ἐνδοξε. Θεοτοκίον.

Ρυπτομένην ὀρῶντες, τῷ τῆς παρθενίας σου τόκῳ Πανάμωμε, τῶν βροτῶν τὴν φύσιν, τῆς κατάρας τῆς πρώην δοξάζομεν, τῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, μόνη ἀγνή δι' εὐσπλαγχνίαν· ὃν δυσώπει Παρθένε σωθῆναι ἡμᾶς.

‘Ο ἕτερος Ἦχ. δ. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Φῶς γέγονας φωτί, τῷ μεγάλῳ τρανότερον, ἐγγίζουσα καὶ φωτίζεις, φωτοφόρον τὴν μνήμην, τὴν σὴν τοὺς ἐορτάζοντας.

Σοῦ μόνου καλλοναῖς, ὡς παρθένος ἐνήδομαι· σὲ Κύριε ἀγαπῶσα, σφαγιάζομαι ξίφει· Μαρίνα ἀνεκραύγαζεν.

Ροῦν Μάρτυς δυσσεβῶν, ἀθείας ἐξήρανας, τοῖς ῥεύμασι τῶν σιμάτων, τῶν ἀδίκως χυθέντων, καὶ πῦρ ἀπάτης ἐσβεσας.

Ολόκληρον σαυτὴν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἐρύθημα παρθενίας, ταῖς βαφαῖς τῶν αἱμάτων, λαμπρότερον τέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ροῦς ἔστη τῆς φθορᾶς· ἡ Παρθένος ἀφθόρως γάρ γεγέννηκε τὸν τὴν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων φθαρείσαν, φθορᾶς ἐλευθερώσαντα.

Ῥδὴ 5. Ἦχος πλ. δ. Ἠλάσθητί μοι.

Απόθετον τῷ Χριστῷ ἐφάνης κάλλος καὶ ἄσπilon, καὶ ὡς πηγὴ διαυγῆς, καὶ κῆτος πολύκαρπος, Μαρίνα πανένδοξε, καὶ γνήσια Νύμφη, καὶ Παράδεισος ἀσύλητος.

Νεᾶνις πάνευπρεπής, ὁπίσω σου ἠκολούθησε, δρομοῦσα πρὸς τὴν ὁσμήν, τῶν μύρων σου Δέσποτα, τὸ ἄχραντον πάθος σου, διὰ καρτερίας μιμουμένη τὸ σεβάσμιον.

Υπέμεινας ἀνδρικῶς, ἀγῶνας Μάρτυς πολυάθλε, καὶ τὸν πρὶν φρενοβλαβῶς, μεγάλα καυχώμενον, μετ’ ἔχου ἀπώλεσας, Σταυροῦ τῇ δυνάμει, ὦ Μαρίνα κυριώνυμε.

Θεοτοκίον

Μαρία τὸ καθαρὸν, καὶ πάνσεπτον ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ψυχῆς καθαρῆς α, παράσχου μοι δάκρυα, καὶ ἐπάκουσόν μου, τῆς δεήσεως Πανάμωμε.

‘Ο ἕτερος. Ἦχ. δ. Θύσω σοι.

Αιμάτων, τῇ πλημμύρᾳ θαλάσσης ἐξήρανας, κακοπιστίας· Χριστοῦ δέ, τὴν σιπτήν κατήρδευσας Ἐκκλησίαν, ὦ Μαρίνα, ἀθληφόρε παρθένων τὸ καύχημα.

Αβρόχως, τῶν βασάνων διήλθες κλυδώνιον· ἀκαταπόντιστος ὄθεν, εἰς λιμένα ἄκλυστον καθωρμίσθης, καὶ τῆς ὄντως, ἀπυλαύεις γαλήνης Ἀοίδιμε.

Τύπτεσθαι, ἀνηλεῶς καὶ ῥάβδους συντροβέσθαι, τὴν τοῦ Κυρίου ἀμνάδα, πονηρὸς διώκτης προσέταττε σε, τεταμένην, πρὸς Χριστὸν τὴν διάνοιαν ἔχουσαν.

Ορθρισας, πρὸς Χριστὸν τὸν ἀνέσπερον ἥλιον, καὶ ταῖς αὐτοῦ φρυκτωρίαις, τὴν ψυχὴν θεόφρον σου κατηγᾶσθης, Ἀφληφόρε, καὶ πρὸς φῶς μετετέθης αἶδιον.

Θεοτοκίον

Θάλασσαν, σπαργανώσας ὁμίχλη βουλήματι, κυοφορεῖται ὁ Κτίστης, ἐκ Παρθένου Κόρης ἀπειρογάμου, ὥσπερ βρέφος, καὶ σπαργάνοις ἀρρήτως εἰλίσσεται.

‘Ο Εἰσμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι. ἐκ Δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι’ εἰκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαι τι αἷματι.

Καὶ εὐθὺς Μικρὰ Συναπτή.

Κοντάκιον. Ἦχ. γ. 'ΗΚ Περθένης σήμερον.

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη παρθένε, μαρτυρίου
στιγμασι, στεφανωθείσα Μαρίνα, αἵμασιν ἀθλητικοῖς
τε ῥεραντισμένη, θαύμασι καταλαμφθεῖσα τῶν ἰαμάτων, εὐ-
σεβῶς Μάρτυς ἔδεξω, βραβεῖα νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, ἔρωτι τῆς καρδίας σου ἀπὸ βρέ-
φους σεμνὴ πυρποληθεῖσα, ἔδραμες, δροχὰς ὡς διψῶσα
πηγαῖς ἀειρῶντοῖς, Παρθενομάρτυς. καὶ τῇ ἀθλήσει σεαυ-
τὴν συντηρήσασα, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ ὄντως τοῦ Κτίστου σου.
Νύμφη εὐκλεής, θαλάμῳ ἑφθασας, ἐστολισμένη, πεποικιλμέ-
νη, στεφανηφόρος νικητὴς, λαμπαδηφόρος εὐδαλῆς, ἀφθάρ-
του Νυμφῶνος τυχοῦσα, καὶ δεξαμένη ὡς χρυσίον. βραβεῖα
νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ἀγίας

Μεγαλομάρτυρος Μαρίας.

Στίχοι.

Χεῖρ Θεοῦ τέμνει σε Μαρίαν ξίφει.

Χεῖρ Κυρίου ἔρειπε θεῖα δὲ στέφει.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Μαρίαν δειροτομήθη.

Τῆς αὐτῆς ἁγίας πρέσβειαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Ἦχος πλ. δ. Παῖδες Ἐβραίων.

Ὡς τὸ ἀπρόσιτον Μαρίνα, κατεφώτισεν ἀξίως τὴν ψυ-
χήν σου, καὶ λαμπάσι φωτός, κατηύγασε βοῶσαν. Εὐ-

λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἠρώτης πρὸς θεῖον ὄντως ὕψος· ὑψηλὴν γὰρ σου ἐκέκτη-
σο τὴν γνώμην· καὶ νυμφῶνα λαμπρόν, κατῳκῆσας βο-
ῶσα. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νύμφη γνησία τοῦ Δεσπότη, ἀναδέδειξαι Μαρίνα θεο-
φόρε, καὶ ὡς Μάρτυς αὐτῷ ἀήττητος κραυγάζεις. Εὐ-
λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀρχὼν οὐκ ἔτι ἐξ Ἰούδα, ἀλλ' ἐξέλιπεν· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ
Δεσπότης, τῶν ἐθνῶν ἡ ἐλπίς, ἀνέτειλεν ἀφράστως· ὃν
εὐλογοῦσιν ἅπασαι, γενεαὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι.

Ὁ ἕτερος. Ἦχ. δ. Ἐν τῇ κρήνῃ.

Πρὸ τῷ θεῷ, φλεγόμενη πυρὸς οὐκ ἐφρόντισας· ὅθεν
ἐπομβρίζεις πάντοτε τοῖς πιστοῖς, ἰαμάτων θεῖα νάμα-
τα, παθῶν ἐπήρειαν, ἀθληφόρε Μαρίνα ξηραίνουσα.

Πολυειδέσιν, αἰκισμοῖς ἐκφοβῶν σε ὁ τύραννος, εὔρε τὴν
ψυχὴν σου πέτρας ὡς ἀληθῶς, στερότεραν· ἀνεβόας
γὰρ. Εὐλογημένος εἰ. ἐν τῷ ναφί τῆς δόξης σου Κύριε.

Σὺ τῷ νυμφίῳ, καθάπερ προῖκα προσήγαγες, δῆμον καὶ
λαὸν πιστεύσαντα εἰς Θεόν, καὶ τῆς πλάνης ἀμαυρό-
τητα, ταῖς φωτοβόλοις σου, θαυματουργίαις ἀποκρουσάμενον.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μόνη, ὡς καθάραν σε ἀδιάφθορον, Λόγος κα-
θαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος,
Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Μαρίναν δοξάσας τοῖς θαύμασι.

Ὡδὴ η' Ἦχος πλ. δ. Μουσικῶν ὁργάνων.

Σταθερὰν τὴν γνώμην κεκτημένη, σταθερῶς τοὺς ἄ-
θλους ἐκαρτέρεις, καὶ στέμμασι νικητικοῖς, ἐστέφθης

μελωδοῦσα. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μυστικὴν Μαρίνα σοι παστάδα, ὁ ψυχῶν νυμφίος Θεὸς Λόγος, ἠὲ τρέπισεν ἐν οὐρανοῖς, ὃν βλέπουσα κραυγάζεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αρεταῖς ποικίλαις κοσμουμένη, δωρεῶν πλειόνων ἡξιώθης, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ὀρῶσα καὶ βοῶσα. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίου ὄφθης Ἀθληφόρε, τοῖς πολλοῖς αἰτίᾳ καὶ μαρτύρων, προσήγαγες ἄνθρωπον Χριστῷ συμφώνως μελωδοῦσα. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ιλασμός ἡμῖν Θεογεννήτορ, διὰ σοῦ ἐδόθη· σὺ γὰρ μόνη, ἀπέτισας τὴν ὀφειλήν, τὸν πάντων συλλαβοῦσα, Θεὸν τε καὶ Δεσπότην, Ἀχραντὲ Παρθένε, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Ὁ ἕτερος. Ἦχος δ. **Χειρὸς ἐκπετάσας**

Παρθένον καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν, Θεῷ διέσωσας, καὶ προσεγήνοχας, ὡς προῖκα πάντιμον· Ἐνδοξε, τὴν αἰδιδόμῃ σου ἄθλησιν, καὶ εἰς νυμφῶνα νοητόν, εἰσήχθης μέλπουσα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ρήμασι τυράννου δυσμενοῦς, ὑπηρετούμενοι, πυρὸς ἐπάξιοι, οἱ ματαιόφρονες ζῶσάν σε, τῇ πυρᾷ Μάρτυς ἐνέβαλον· ἀλλ' οὐκ ἐφλέχθης τῷ πυρὶ, τῆς τοῦ Νυμφίου στοργῆς, Θεοφόρε δροσιζομένη, καὶ τοῦτον γεραίρουσα.

Ιστασο πρὸ βήματος Χριστόν, ἀνακηρύττουσα, Θεὸν ἁθάνατον, καθυπομείναντα σταυρώσιν, καὶ τὴν πλάνην θανατώσαντα, καὶ τὴν ἀθάνατον ζωὴν, πιστοῖς παρέχοντα, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ωφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκλήτισα, τὸν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὅλον τὸ φύραμα, καὶ τῆς Μαρίνης τὴν σεπτήν, μνήμην φαιδρύναντα· ὦ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός.
Χειρὸς ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Μετὰ τὴν Αἵτησιν τῆς Η. Ὁδῆς καὶ τὴν ἐκφώνησιν, Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός, εὐθὺς ψάλλομεν **Τὴν Τιμιωτέραν**, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὴν Θ. Ὁδὴν τῶν δύο Κανόνων τῆς Ἀγίας μετὰ τοῦ στίχου· **Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρόσθευε ὑπὲρ ἡμῶν.**

Ὁδὴ Θ. Ἦχος πλ. δ. **Ἐφριξε πᾶσι ἰσχύ.**

Μαρίνα Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ ἀνώλεθρον, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, ἐπιτηδεύσας ὄντως ἐτρύγησας· τὴν στρεφομένην ἀβλαβῶς, ῥομφαίαν διέβης γὰρ, μαρτύρων αἵμασι, λαμπομένη τηλαυγῶς καλλιπάρθενε.

Εφλεξε πᾶσαν ὑλικήν, καὶ φιλόκοσμον σου Μάρτυς διά-
νοιαν, ἔρως ὁ ἔνθεος, καὶ στερόχοτάτην Μάρτυρα ἔδει-
ξε, παρθενικαῖς μαρμαρυγαῖς, τὸ πρὶν διαλάμπουσαν, Μαρί-
να πάνσεμνε· διὸ πάντες σε πιστῶς μακαρίζομεν.

Λυσὸν μου νύμφη ἐκλεκτή, τῶν πιασμάτων τὰς σειρὰς
ταῖς προσβείαις σου, καὶ τὸ χειρόγραφον, τῆς ἀμαρτί-
ας Μάρτυς διάρρηξον, παρισταμένη εὐπρεπῶς, Χριστῷ τῷ
νυμφίῳ σου, τῷ πανοικτίρμονι καὶ παθῶν μου τὴν ἀχλὺν
διασκέδασον.

Πέπαιται φρύαγμα δεινὸν, τοῦ ὀλάστορος· ἰδοὺ γὰρ νεά-
νιδες, ἐπιλαθόμεναι, τῆς γυναικεῖας φύσεως ἠθλήσαν·
καὶ κατ' αὐτοῦ περιφανῶς, τὴν νίκην ἀράμειναι, νῦν τῆς προ-
μήτορος, ἀνεκτήσαντιο σαφῶς τὴν παράπιωσιν.

Θεοτικόν.

Ωριμον δρέπομαι ζῶν, μὴ βλαπτόμενος τῷ ξύλῳ τῆς
γνώσεως· σὺ γὰρ Πανάχαρτε, ζωῆς τὸ ξύλον, Χριστὸν
ἐβλάστησας, τὸν τὰς εισόδους τῆς ζωῆς, τοῖς πᾶσι γνωρίζον-
τα· διὸ σε πάναγνε, Θεοτόκον εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

Ὁ ἕτερος. Ἦχος δ'. Μείθος ἀχειρόμητος.

Τῶν Ἀντιοχέων ἡ πόλις, σοῦ τοῖς σπαργάνοις καὶ τοῖς
ἄθλοις, Μάρτυς ἐγκαυχᾶται· τῶν ἁγίων ἡ Ἐκκλησία τῶν
πρωτοτόκων δέ, μετὰ Δικαίων ἔχει σου, πνεῦμα τὸ θεῖον
εὐφραινόμενον.

Ιδόντες σου Μάρτυς Μαρίνα, τοὺς ὑπὲρ πίστεως ἀγῶνας,
Ἄγγελοι ἐθαύμασαν ὅπως, ἐν γυναικεῖα φύσει κατή-
σχυνας, τὸν πρὶν τὴν σὴν προμήτορα, ἐν Παραδείσῳ θανα-
τώσαντα.

Ως περικαλλὴς ἀθληφόρος, καὶ περιδέξιος παρθένος, στέ-
φος ἀναπλέξω νομίμως, δικαιοσύνης, καταπατήσασα,

μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καὶ νικηφόρος χρηματήσασα.

Σὲ τὴν νοητὴν χελιδόνα, καὶ ἀδιήφθορον ἀμνάδα, καὶ πε-
ριστερὰν χρυσαυγούσας, τῷ μαρτυρίῳ ἔχουσαν πτέρυ-
γας, καὶ πρὸς Θεὸν πετάσασιν, καὶ καταπαύσασαν γεραίρουμεν.

Ηνθησας κοιλάσιν ὡς κρίνον, ταῖς τῶν Μαρτύρων ἀθλη-
φόρε, ὦ Μάρτυς Μαρίνα ὡς ῥόδον, τὴν παρθενίαν εὐ-
οσμον φέρουσα· καὶ τῷ τερπνῷ νυμφίῳ σου, θεῖον ὁσφράδι-
ον γεγένησαι. Θεοτικόν.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλας μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθέ-
νε· οὐ ταῖς φρυκτωρίαις ἐνθέως, καταυγαθεῖσα φῶς
ἐχορημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκυῆτορ Μητροπάρ-
θενε.

Αἶθος ἀχειρόμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε,
ἀκρογωνιαίος ἐτήμη, Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστώ-
σας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν ταῖς ἄστραις.

Μαρίνα Μάρτυς Κυρίου, καὶ καλλιπάρθενε νύμφη, ῥῦσαι
λαὸν σου καὶ πόλιν, ἐκδυσωποῦσα τὸν Θεόν, ὅπως ῥυ-
σθῶμεν οἱ πάντες, φθορᾶς ὀργῆς καὶ κινδύνων. Δίς

Θεοτικόν.

Χρυσοπλοκάττε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιο-
στάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόη-
τον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην;

Εἰς τοὺς Ἀἵνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοιον,
δευτεροῦντες τὸ α' καὶ προτάσσοντες εἰς ἕκαστον οὗς

στίχους παρεθέσαμεν ἐν σελ. 7 ὑπ' 1.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν μάχῃ σου.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ὑπομόλησας, καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν ἐλέπτυνας· καὶ τὸν ὑψαννον ἐχθρόν, ἀθληφόρε πανεύφημε τὸν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἁστρον θρόνον θεῖναι, σὺ κατήσχησας Μαρίνα, καὶ τοὺς λαοὺς κατεφώτισας.

Δίς.

Τὸν ἀρχέκακον δρίζοντα, τὸν τὴν Εὐαν γυμνώσαντα, παραβάσει πρότερον, Μάρτυς ἔνδοξε, διὰ Σταυροῦ ἀπενέκρωσας, ἀγῶσι δεσμεύσασα, τοῖς σεπτοῖς σου εὐσεβῶς, Χριστὸν δύναμιν ἔχουσα· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιφρασιὸν μνήμην σου.

Ὡς περ προῖκα πολύτιμον, τῷ Νυμφίῳ προσήγαγες, Ἀθληφόρε ἔνδοξε δῆμον ἅγιον, τοῖς θαυμασίοις πιστεύσαντα, οἷς πίστει ἐτέλεσας, ἀνωτέρα καὶ ποινῶν, καὶ πύρρος καταφλέγοντος, καὶ στρεβλώσεων, ἐν Χριστῷ δεικνυμένη τῷ τὴν νίκην, οὐρανόθεν σοι παρθένε, θεουργικῶς χορηγῶσιν.

Ὡς. Ἦχος πλ. β.

Ἀθλητικὴν ὁδεύσασα ὁδόν, προγονικὴν ἐξέφυγες βουλὴν. Μαρίνα πανσεβάσμιε· καὶ ὡς μὲν Παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εἰσῆλθες εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου· ὡς δὲ Μάρτυς ἀνδρείη, χάριν ἔλαβες, ἀπελαύειν πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ψυχικῶν ἀλγυδιῶν ἐλευθέρωσον, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπαλος ὡς ἐν τοῖς Ἀποστίχοις τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἀποκλιθεῖς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας καὶ εὐθὺς

Ἡ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, ἦτοι: οἱ Ψαλμοὶ 103 καὶ 145 καὶ οἱ Μικαρισμοί, ἐν οἷς ἰστώμεν στίχους 5· καὶ ψάλλομεν ἐκ τῆς Γ' φῶδης τοῦ πρώτου Κανόνος τῆς Ἀγίας γ' καὶ ἐκ τῆς ΣΤ' φῶδης τοῦ δευτέρου Κανόνος τῆς Ἀγίας γ' ἢ μᾶλλον

Τὰ συνήθη Ἀνεύφωνα, ἦτοι: Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν ἁγίαις θυμωστος, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας.

Εἰς τὴν Μικρὴν Εὐαγγέλιον. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας (ἐκ γ') καὶ Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ἀπόστολος. Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν (Γαλ. 3, 23—4, 5).

Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς (Μάρκ. 5, 24—34).

Εἰς τὸ Ἀξίον ἔστιν μετὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἱερέως· Ἐν πρώτοις μνησθῆται καὶ τὸ τοῦ Ψάλτου· Καὶ πάντων καὶ πνεύματι, εὐθὺς ἐν ἐκ τῶν ἐξῆς δύο Μεγαλυνάριων τῆς Ἀγίας.

Τὴν λαμπάδα πάντες τὴν φαινήν, καὶ τῆς παρθενίας, τὸν ἀσύλητον θησαυρόν, τὴν νύμφην Κυρίου, καὶ ἄσπιλον

ἀμνάδα. Μαρίναν τὴν ἁγίαν, πάντες τιμήσωμεν.

Ἔτερον

Χαίρει καθορῶσα τῷ πνεύματι, ἡ προμήτωρ Εὐα, ἐρριμένον πρὸ τῶν ποδῶν, Μάρτυρος Μαρίνης, ὃν δράκοντα δολίως, αὐτὴν τῷ παραδείσῳ, ἀποξενώσαντα.

Κοινωνικό. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Περὶ τοῦ Ἀπολυτικίου τῆς Ἀγίας Μαρίνης

Α. Ὡς σύνηθες ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας τὰ Μηναῖα καὶ τὸ Μέγα Ὡρολόγιον φέρουσι τὸ κοινῶς εἰς ἁγίας γυναῖκας ὀριζόμενον «Ἡ ἀμνάς σου, Ἰησοῦ...». Ἀλλ' ἐν τινι μεταγενεστέρως ἐκδοθέντι (ἐν Κων]πόλει τῷ 1851) συντόμῳ Τυπικῷ καὶ εἷς τινὰς μετ' αὐτὸ ἐκδοθέντας Συνεκδήμους ὡς ἀπολυτίκιον κεῖται τὸ ἐν σελίδι 13 τῆς ἀνὰ χεῖρας βίβλου παρατεθέν, ἔπερ ἐκράτησε ψαλλόμενον ἐν τῷ ἐν Ἀνδριτσαίνῃ Ναῷ τῆς Ἀγίας Μαρίνης.

Κατ' ἀμφοτέρας ὁμῶς τὰς πηγὰς ταύτας τὸ ἀπολυτίκιον

τοῦτο χωλαίνει σοβαρῶς κατὰ τε τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ μέτρον. Διότι

Ι. Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν ὁ μὲν Συνεκδήμιος ἔχει τὴν φράσιν «ὁ ὡ μ ἡ διέφυγες», τὸ δὲ ῥιθὲν Τυπικὸν «ὁ ὡ μ ἡ διέφυγες». Καὶ ἡ μὲν «ὁ ὡ μ ἡ» (= ὁδὸς πλατεῖα, λεωφόρος, πρβλ. τὴν λέξιν: ῥυμοτομία) δὲν ἀρμόζει προφανῶς, καθόσον οὐδὲ ὁ ἐνταῦθα ἐν ἐκτάσει παρατιθέμενος βίος τῆς Ἀγίας ἀναφέρει τοιοῦτόν τι γινόμενον ἐν τῇ πραγματικότητι, τὴν ὑπὸ τῆς Ἀγίας δηλονότι διαφυγὴν τῶν δαιμονικῶν ἐνεδρῶν, τραπέισης εἰς φυγὴν διὰ τινος ῥύμης. Ἐπομένως ἡ φράσις κεῖται κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ἀντὶ τῆς: «ὁ ὡ μ ἡ διέφυγες». Ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις «ὁ ὡ μ ἡ» (= σωματικὴ δύναμις) δὲν ἀρμόζει οὐδὲ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν ἐπὶ τῆς Ἀγίας, ἐπεὶ οἱ ἅγιοι γενικῶς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐνίκησαν τοὺς ἐχθρούς τῆς πίστεως, αἰσθητοὺς (διώκτας, τυράνους) καὶ νοητοὺς (δασίμονας), ὅχι διὰ τῆς σωματικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ψυχικῆς, ἥτοι διὰ τῆς ἀρετῆς.

Δεδομένου δ' ὄντως ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ ἐν τῇ Ἀγιογραφικῇ γλώσσῃ δηλοῦται διὰ τῆς λέξεως «σ ο φ ί α», συνιστῶμεν ὡς μᾶλλον πρόσφορον τὴν φράσιν «σ ο φ ῶ ς δέφυγες» (= διὰ τῆς ἀρετῆς σου διέφυγες) καὶ μάλιστα τὴν φράσιν «σ ε μ ν ἡ διέφυγες». Καὶ

ΙΙ. Ὡς πρὸς τὸ μέτρον τὸ ἀπολυτίκιον τοῦτο ἐνέχει σοβαρὸν λάθος συγκρινόμενον πρὸς τὸ ἀπολυτίκιον «Τὸν Συνάναρχον Λόγον..» πρὸς ὃ ὠρίσθη ἵα ψάλληται, ὃν ἐλλιπὲς καθ' ὁλοκλήρους συλλαβὰς (ἄς σημιουῦμεν ἀρι-

θημητικῶς ἐν παρενθέσει), καί, ὅπερ μείζον, καθ' ὁλόκληρον φράσιν, μὴ ἔχον ἀντίστοιχόν τινα πρὸς τὴν φράσιν «Ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ», ὡς ἡ παραιθεμένη πιστὴ σύγκρισις δεικνύει.

1. Τὸν Συνάναρχον Λόγον (7)	Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας (7)
2. Πατρί καὶ Πνεύματι (6)	Ῥώμῃ διέφυγες (6)
3. Τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα	Καὶ αὐτῷ προσπλακεῖσα
[εἰς δωτηρίαν ἡμῶν (13)]	[ὑπερηκόντισας (13)]
4. Ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ	Καὶ ἐκ Θεοῦ τὴν θαυμασίαν
[προσκυνήσωμεν (13)]	[χάριν ἀπειλήσας (14)]
5. Ὅτι πῦρόκαυσε σαρκί (8)	Ἀποδοξεῖν ἐκ τῶν πιστῶν (8)
6. Ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ (7)	[.....]
7. Καὶ θάνατον ὑπομεί-	Τὰς νόδους τὰς λυμηνώ-
[ναι (8)]	[δεῖς (8)]
8. Καὶ ἐγείρει τοὺς τεθνεῶ-	Διὸ πρόσθεν τῷ Κυρίῳ
[τας (9)]	[ω (9)]
9. Ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει	Ἵπέρ ἡμῶν Μαρίνα ἔνδο-
[Αὐτοῦ (11)]	[ξε (10)]

Β. Ὅθεν ὡς ἀντίστοιχον πρὸς τὴν ἐλλείπουσαν ἐπτασύλλαβον φράσιν «Ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ» προτείνομεν τὴν ἐπίσης ἐπτασύλλαβον φράσιν «Καὶ ἀπελάυνειν ἀπ' αὐτῶν», ἵνα τὸ κατὰ τὰ ἄλλα ἐνθουσιῶδες καὶ διθυραμβικὸν τοῦτο Ἀπολυτίκιον λάβῃ τὴν ἐξῆς πληρεστέραν μορφήν.

1. Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας
2. Σεμνῇ διέφυγες
3. Καὶ αὐτῷ προσπλακεῖσα ὑπερηκόντισας
4. Καὶ ἐκ Θεοῦ τὴν θαυμασίαν χάριν ἀπειλήσας
5. Ἀποδοξεῖν ἐκ τῶν πιστῶν
6. Καὶ ἀπελάυνειν ἀπ' αὐτῶν
7. Τὰς νόδους τὰς λυμηνώδεις.
8. Διὸ πρόσθεν τῷ Κυρίῳ
9. Ἵπέρ ἡμῶν Μαρίνα ἔνδοξε.

Βίος καὶ μαρτύριον τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης (1)

Αὕτη ἡ μακαρία κόρη καὶ καλλιπάρθενος ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδείας τὸν καιρὸν τοῦ Διακλητιανοῦ

1). Α—Ι. Ὁ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν βίος τῆς Ἁγίας Μαρίνης ἀγνώστου συγγραφέως καὶ εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν ἀναγόμενος, εὗρηται ἐν τῇ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἱβήρων, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὐδὲν αὐτῇ ἡδύνει καὶ καθαρίζει ψυχάς». Ἐν δὲ τῇ ῥηθείᾳ Μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἄλλο μαρτύριον (=περιγραφὴ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου) αὐτῆς σώζεται, οὗ ἡ ἀρχή «Ἡ τῆς ἀναστάσεως Κυρίου ἡμῶν χάρις».

II. Ἐγκωμιαστικὸν δὲ λόγον εἰς τὴν Ἁγίαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἐπίσης γεγραμμένον ἔχει Γρηγόριος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύριος (ΙΓ. αἰών) οὗ ἡ ἀρχή «Κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἥς Χριστὸς κεφαλὴν, σωζόμενον ἐν τῇ ῥηθείᾳ Μεγίστῃ Λαύρᾳ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος».

Β—Ι. Ὁ δὲ ῥηθεὶς βίος τῆς Ἁγίας μετενέχθη κατ' ἐπιτομὴν εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν, εἰς ἄχαρι καὶ γλωσσικῶς ἀκαλαιθῆτον ἰδιῶμα, ὑπὸ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητός, γνωστοῦ λογίου τοῦ ΙΖ. αἰῶνος, καὶ κατεχωρίσθη, ἐν δεξιᾷ 187 καὶ ἐξῆς, ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ γραφείᾳ καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον «Φοῖνιξ» ἐν Ἐνεσίᾳ τῷ 1851 ἐκδοθεῖσα «Καλὸ καὶ ἰσχυρὸν», ἥς ἡ πλήρης ἐπιγραφή εἶναι: «Βιβλίος Καλοκαιρινῆς καλονομένη, ἐν ᾗ εἰσὶ γεγραμμένοι μερικοὶ βίοι ἁγίων τινῶν, οἱ ὁραϊότεροι τοῦ Καλοκαιρίου, ἀπὸ τῆς ἡς Μαρτίου ἕως ταῖς ὑστεραῖς (ἡμέραις τοῦ) Αὐγουσίου, μεταφρασθέντες ἐκ τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ».

II. Ἀπὸ τῆς Καλοκαιρινῆς ταύτης βιβλίου παρέλαβε τὸν βίον τῆς Ἁγίας καὶ μετένεγκεν ἐκ τοῦ ἀκαλαιθῆτου τούτου ἰδιώματος εἰς τὴν Καθαρεύουσαν ὁ φιλόπονος κληρικὸς Κωνσταντῖνος Δουκάκης (1840—1908), ὁ συγγραφεὺς τοῦ περιφύτου δεκατετρατόμου «Συναξαριστοῦ», ἐν ᾧ περιέχονται οἱ βίοι πάντων

(285—305 μ. Χ.) ἡ (τοῦ προκατόχου αὐτοῦ) Κλαυδίου Καίσαρος (τοῦ ἐπονομασθέντος Γοτθικοῦ, 268—270) (2) ἀπὸ γονεὺς ἐπιφανεῖς, ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς ἦτο τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἱερεὺς τῶν εἰδώλων ἐπίσημος καὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν αἰδέσιμος, Αἰδέσιος καὶ τὸ ὄνομα. Ἦτο δὲ ἡ κόρη μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ πατρός της, καὶ μετὰ τὴν γέννησίν της ὀλίγας ἡμέρας, ἔτυχε καὶ ἀπέθανε ἡ μήτηρ της καὶ ἔδωκεν ὁ Αἰδέσιος τὸ βρέφος εἰς μίαν γυναῖκα νὰ τὸ θηλάσῃ, ἣτις κατῴκει ἔξω τῆς πόλεως 15 στάδια. Τοῦτο δὲ ἦτο οἰκονομία Θεοῦ νὰ δοθῇ ἐκεῖ ἔξωθεν τὸ κοράσιον, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν καὶ Χριστιανοί, καὶ ὅταν ἡλικιώθῃ ὀλίγον καὶ ὠμίλῃ, ἤκουσεν ἀπὸ τινος τὸν λόγον τῆς τοῦ Θεοῦ πίστεως. Καὶ ἐπειδὴ ἔτυχεν ἐκ φύσεως νὰ εἶναι ἀγαθῆς ψυχῆς καὶ καλῆς προαιρέσεως, ἔτι δὲ καὶ συνετὴ περὶ σῶσως καὶ φρόνιμη, ἐδέχθη τὸν σωτήριον λόγον εἰς τὴν καρδίαν της μόλις ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἀγα-

τῶν ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, βάσει ἐκδοσθέντων καὶ ἀνεκδότων κειμένων τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐνθα αὐτοπροσώπως μετέβη.

III. Ἀπὸ τοῦ Συναξαριστοῦ τούτου ἀντεγράφη ὁ ἐν τῇ ἀνά χειρὸς βιβλίου βίος τῆς Ἁγίας, συμπληρωθεὶς ἐλάχιστα ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς παρούσης ἐκδόσεως εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, εἰς ὅσα δι' ἀντιπαράβολῆς τῶν ὡς ἂν κειμένων ἢ παράλειψις λέξεων ἢ ὁρασίμων ἦτο προφανὴς ἢ εἰς ὅσα ἢ ἐπεξηγήσεις δι' ὑποσημειώσεων ἦτο ἐπιτακτικὴ.

2). Ὁ Κλαύδιος οὗτος ἐξ Ἰλλυρίας καταγόμενος καὶ ἐπονομαζόμενος Γοτθικός, ὡς νικητῆς τῶν Γότθων, εἶναι ὀλίγον προγενέστερος τοῦ Διοκλητιανοῦ, γενόμενος «Καῖσαρ» (=αὐτοκράτωρ) τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἐν ἔτει 268—270 μ. Χ. Τοῦτον διαδέχθη ὁ Αὐρηλιανὸς (270—275) καὶ τοῦτον ὁ Πρόβος (276—282), μεθ' ὃν ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ Διοκλητιανὸς (283—304).

θὸς Θεός, αἰώνιος καὶ πολυεύσπλαγχνος, καὶ ἔγεινε διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἄνθρωπος, καὶ σταυρωθεὶς ἐκουσίως ἀνέστη ἐνδόξως, καὶ ἀνελθὼν εἰς τοὺς Οὐρανούς ἐστερέωσε μὲ τὴν Πατρικὴν συνεδρίαν τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὰ καὶ ἕτερα ὅμοια ἀκούον τὸ χαριτωμένον κοράσιον, ἐρρίξωσεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ σπόρος τῆς πίστεως ὡς κόκκος συνάπεως, ἐνεργούσης τῆς θείας χάριτος, καὶ μετὰ καιρὸν ἀπέδωσε τὸν καρπὸν ὡς εὐκαρπος γῆ καὶ κάλλιτος ἑκατὸνταπλάσιον, αὐξάνουσα τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μὲ τὸ μαρτύριον, καθὼς θέλετε ἀκούσει παρακάτω σαφέστερον.

Ὅσον οὖν προέκοπτεν ἡ κόρη εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, τόσον ἠϋξάνεν ἡ γνῶσις αὐτῆς καὶ ἡ φρόνησις καὶ ἐφλόγιζεν ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ τὴν καρδίαν της, καὶ καθ' ἡμέραν προσηύχετο εἰς Αὐτὸν νὰ τὴν ἀξιῶσιν νὰ γίνῃ κοινωνὸς τῶν μαρτύρων καὶ μέτοχος. Καὶ οὐ μόνον εἰς τὴν ψυχὴν ἐμελέτα ταῦτα ἡ θεοφώτιστος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ στόμα τὰ ἔλεγεν εἰς ἕκαστον, ὃν ἔβλεπε καὶ ὠμολόγει εἰς ὅλους πῶς ἦτο χριστιανὴ καὶ τὰ εἰδῶλα ὑβρίζε. Διὰ ταῦτα καὶ ὁ ψευδώνυμος πατὴρ αὐτῆς, ὁ ἀναιδὴς Αἰδέσιος, τὴν ἐμίσησεν ὀλοψύχως ἀκούσας τὴν ὁμολογίαν της, καὶ δὲν ἤθελεν κἄν νὰ τὴν ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἀπεκήρυξε καὶ τὴν ἔκαμιν ἀπόκληρον. Ὅσον δὲ τὴν ἀπεστρέφετο ὁ σαρκικός της πατὴρ καὶ ἐπίγειος, τόσον ὁ Οὐράνιος καὶ αἰώνιος τὴν ἐδέχετο, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἠγάπα ἐξ ὅλης τῆς καρδίας της καὶ ὅσους ἔβλεπε νὰ φονεύουν οἱ δήμιοι διὰ τὸ ὄνομά του ἢ τοὺς ἔδερναν, αὐτὴ τοὺς ἐσέβετο καὶ συνέπασχε καὶ ἐμελέ-

τα νὰ μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὴ διὰ τὸν Χριστόν, ὅταν οἰκονομήσῃ ἡ χάρις του. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο, ὅτι ἐπειδὴ μὲ τὸν λόγον καὶ λογισμόν ἐπίστευε τὸν Χριστόν, ἔπρεπε νὰ τὸν δοξάσῃ καὶ μὲ τὰ ἔργα, νὰ βασανισθῇ καὶ αὐτὴ, νὰ δοκιμασθῇ εἰς τὴν πίστιν, διὰ νὰ συνδοξαθῇ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μάρτυρας.

Ὁ οὖν τρόπος τῆς ἀθλήσεως αὐτῆς οὕτως ἐγένετο.

Κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτο εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἰς Ἑπαρχὸς ὀνόματι Ὀλύβριος, ἄγριος καὶ θηριόγνομος ἄνθρωπος. Οὗτος ἔτυχε καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, καὶ μόλις εἰσέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ κατὰ τύχην εἶδεν εἰς τὸν δρόμον τὴν καλλιπαρόθενον Μαρίναν ὅπου ἐπήγαινε εἰς τὸ πατρικόν της ποῖμνιον, βλέπων τόσον κάλλος εἰς αὐτὴν καὶ ὡραιότητα, ἐτρώθη εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ σαρκικὸν ἔρωτα, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν ἰσὺν του νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα ὁ τρισκατάρατος. Προστάζει οὖν νὰ τοῦ τὴν φέρουν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ καθὼς τὴν ἐπῆραν, προσηύχετο εἰς τὸν δρόμον νὰ τῆς δώσῃ ὁ Κύριος σοφίαν καὶ δύναμιν νὰ φυλάξῃ ἕως τέλους τὴν εὐσέβειαν, νὰ νικήσῃ τὰ κολαστήρια καὶ νὰ στεφανωθῇ μὲ τοὺς Ἁγίους μάρτυρας.

Φθάσαντες οὖν εἰς τὸ πολλάτιον, τὴν ἠρώτησεν ὁ Ἄρχων νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα, τὴν τύχην, καὶ τίνα θεὸν ἐπίστανεν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο ἄφοβα· «Μαρίνα μὲ λέγουσιν, εἰμαι ἐλευθέρων γονέων τέκνον, καὶ εὐχομαι νὰ γείνω δούλη τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρός μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἔχαμεν ὅλον τὸν κόσμον». Ἐθαύμασαν οἱ παρόντες, ὁρῶντες τοσοῦτον

κάλλος καὶ ἀκούοντες τοιαύτην ἀπόκρισιν εὐτολμον, πλὴν ἐφυλάκισαν αὐτὴν ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν, διότι εἶχον ἐορτὴν πάνδημον ἔργον ἔμελλον νὰ ἔλθουν εἰς τὴν θυσίαν ἅπαντες. Καὶ τότε ἔφρασαν καὶ τὴν κόρην, ἐλπίζοντες ὅτι θέλει θυσιάσει εἰς τὰ εἶδωλα, ὅταν ἴδῃ αὐτοὺς θυσιάζοντας. Ἀλλὰ ματαίως οἱ μάταιοι καὶ ἀφρόνως ἐμελέτησαν, διότι ἐκείνη ποσῶς δὲν ἐνικήθη οὔτε μὲ κολακείας ὅπου τῆς εἶπεν ὁ ἄρχων, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὴν πλούσια χαρίσματα, οὔτε τὰς ἀπειλὰς τοῦ ποσῶς ἐφοβήθη ὅπου τὴν ἐφοβέριζε νὰ τῆς δώσῃ μύρια κολαστήρια. Ἀλλὰ μὲ πολλὴν παρησίαν τοῦ ἀπεκρίθη λέγουσα· «μὴ ἔχεις τινὰ ἐλπίδα ματαίως εἰς ἐμέ, ἡγεμών, νὰ δειλιάσω ποσῶς κολαστήρια, ὅτι δὲν μὲ θέλει χωρίσει ἀπὸ τὸν Χριστόν καμμία θλίψις, λιμός, πῦρ, ξίφος ἢ ἄλλη χαλεπωτέρα βάσανος, οὔτε βίαιος καὶ πολυώδυνος θάνατος, οὔτε ἀπόλαυσις χρυσοῦ, πλούτου καὶ τιμῆς, νὰ μὲ δελεάσωσι, ἐπειδὴ ὅλα ταῦτα εἶναι φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, ἡ δὲ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος καὶ ποθεῖ τὰ αἰώνια. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ καταφρονοῦμεν οἱ φρόνιμοι τὰ παρόντα τερπνὰ ὡς πρόσκαιρα καὶ προσωρινά, ὑπομένοντες τὰ λυπηρὰ καὶ ὀδυνηρὰ τῆς μιᾶς ἡμέρας, διὰ νὰ ἔχωμεν ζωὴν ἀθάνατον μετὰ θάνατον καὶ ἀπόλαυσιν αἰώνιον. Καὶ ἂν νομίζῃς ὅτι ψεύδομαι, ἐδῶ εἰμαι καὶ δοκίμασέ με νὰ γνωρίσῃς καὶ μὲ τὸ ἔργον τὴν ἀλήθειαν. Λεῖτέ με, σφάζε, κατάκαυσε, πνίξε καὶ παίδενσέ με μὲ κολαστήρια μύρια, καὶ ὅσον μὲ βασανίζεις χειρότερα, τόσον θὰ μὲ δοξάξῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ μακαριότητα. Πολλὰς δὲ μᾶς δίδει καὶ ἀπὸ ἐδῶ μικρὰν παράκλησιν εἰς ἔρραβῶνα τῆς μελλούσης ἀγαλλιάσεως καὶ μᾶς βγάνει ἀπὸ τὸν

βυθὸν τῆς θαλάσσης, μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ ἀπὸ πολλὰς κολάσεις εἰς αἰσχύνην σας καὶ κατάκρισιν. Δὲν λυποῦμαι λοιπὸν ζῶν πρόσκαιρον, ἀλλὰ παραδίδω τὸ σῶμά μου προθύμως εἰς θάνατον διὰ τὸν ἀθάνατον Θεὸν καὶ δεσπότην μου, καθὼς καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἀγάπην μας ἐσταυρώθη ὁ ἀναμάρτητος». Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκούσας ὁ τύραννος, ἔβρασεν ἀπὸ θυμὸν ἢ ὀργίλος καὶ θυμώδης καρδιά του. Πλὴν ἔχων ἀκόμη ὀλίγην ἐλπίδα νὰ τὴν δελεάσῃ ὡς γυναῖκα ἀπλὴν καὶ ἀπονήρευτον, δὲν ἐφάνερωσε τὸν θυμὸν του, ἀλλὰ τὴν ἐκολάκευε λέγων· «παρακαλῶ σε Μαρίνα, προσκύνησον τοὺς θεοὺς νὰ λυτρωθῇς ἀπὸ δεινὰ κολαστήρια καὶ σοὺ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πάρω διὰ γυναῖκα μου νὰ δοξασθῇς ἀπὸ ὅλης τῆς πόλεως καὶ νὰ ἔχῃς ἀπόλαυσιν». Αὐτὰ καὶ ἕτερα παρόμοια ἐξελιπάρει ὁ ἀφρονέστατος καὶ μάταιος. Ἐπειτὰ βλέπων πῶς τὸν ἐνέπαιζεν ἡ ἀγία, καὶ κατεφρόνει τοὺς λόγους του, δὲν ἠδυνήθη πλεον νὸ κρύψῃ τὴν ἔνδοθὲν θηριότητα, ἀλλὰ προστάσσει τοὺς στρατιώτας νὰ τὴν γυμνώσουν καὶ νὰ τὴν δαίρουν ἀνελεήμονα μὲ ῥαβδία σκληρά. Καὶ τόσον τὴν ἔδειραν ἀσπλαγχνά, ὅπου ἐκκοκίνησεν ἡ γῆ ὅλη ἀπὸ τὰ αἵματα· διότι ἦσαν τὰ ῥαβδία μὲ ἀκάνθας καὶ κατέσχιζον τὰς σάρκας τῆς. Ἡ δὲ μάρτυς ὑπέφερεν ἀνδρείως τοὺς πόνους καὶ οὔτε ἐστέναξεν ἢ ἐδάκρυσεν, οὔτε κἂν σχῆμα σκυθρωπότητος ἔδειξεν, ἀλλὰ ὥσπερ νὰ ἐβασανίζετο ἄλλος, καὶ αὐτὴ νὰ παρεστέκετο, οὕτως ἔστηκε στερεὰ καὶ ἀήττητος, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀτενίζουσα, καὶ νοερῶς ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν, καὶ μὲ τὴν δύναμιν αὐτὴν ὑπέφερε τὰς πλήγας μὲ ἀνδρείαν θαυμάσιον. Ὅταν οὖν τὴν ἔδειραν ὥραν πολλήν, ἐπρόσταξε νὰ τὴν φυλακίσουν ὄχι διὰ συμπά-

θειαν ὁ ἀσυμπαθὴς καὶ ἀπάνθρωπος, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὰς μάστιγας, διὰ νὰ τὴν βασανίσῃ καὶ δεύτερον. Λοιπὸν τὴν ἐκλείσαν εἰς ἓνα τόπον σκοτεινὸν καὶ ἀπαραμύθητον. Καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς τὴν ἔφεραν πάλιν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ κρεμάσαντες αὐτὴν, κατεξέσχισαν τὰς πλευράς τῆς μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, καὶ τόσον ἐξέσχισαν τὰς σάρκας τῆς, ὅπου ἀσχίμισε καὶ ἔγεινεν ἄχρηστον καὶ ἄμορφον ὅλον τὸ κάλλος τοῦ σώματος. Καὶ οὐ μόνον ὁ κοινὸς λαὸς τὴν ἐλυπήθη καὶ ἐσυμπόνεσε καὶ ἐδάκρυσε δι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ θηριώδης κολαστὴς ἀπέστρεψεν ἀπ' οὐτῆς τὸ πρόσωπον μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὴν ἀσχημίαν αὐτῆς. Τοσοῦτον ἔγεινεν ἄμορφος ἡ πρώην ὠραιότατη καὶ πάγκалλος. Ἐφυλάκισαν οὖν αὐτὴν πάλιν εἰς τὸν ἀπαρακλήτον ἐκεῖνον τόπον καὶ ἄχαρον, ἀφήνοντας αὐτὴν ἄτροφον καὶ ἀνεπιμέλητον. Ἄλλ' ὅσον ἦτο ἐφθαρμένον τὸ σῶμά τῆς, τόσον ἡ ψυχὴ τῆς ἀνεκαινίσθη καὶ λαμπροτέρα ἐγένετο καὶ προσηύχετο εὐχαριστοῦσα, διότι τὴν ἠξίωσεν ὁ Κύριος νὰ βασανισθῇ διὰ τὴν ἀγάπην του.

Ὁ δὲ μισόκαλος καὶ φθονερός διάβολος βλέπων πῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ μίαν τρυφερὰν κόρην ὁ ὑπηρέτης του, ἤγουν ὁ ἄρχων τῆς πόλεως. καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς δαίμονας, ἠβουλήθη νὰ δοκιμάσῃ μήπως καὶ τὴν νικήσῃ αὐτὸς ὁ ἀδύνατος. Μεταμορφωθείς λοιπὸν εἰς σχῆμα μεγάλου καὶ φοβεροῦ δράκοντος καθὼς εἶναι καὶ εἰς τὰ ἔργα βλαπτικὸς καὶ θανάσιμος, ἐφάνη ὁ πάντολμος ἔμπροσθεν τῆς Ἀγίας φοβερόν καὶ ἐξαισίον θέαμα. Πῦρ καὶ φλόγα ἐβγαίνεν ἀπὸ τὴν μύτην του καὶ τὰ ὄμματα. Τὰ δόντια του ἄσπρα καὶ ἡ γλῶσσά του ὡς τὸ αἷμα κόκκινη. Ἐσφύ-

ριζε δυνατὰ καὶ ἔκαμνεν ἀνείκαστον σύγχυσιν καὶ τοιαῦτα σχήματα φοβερώτατα, ὅπου ἤθελε τρομάξει ἕκαστος βλέπων. Ἡ δὲ Ἀγία δὲν ἐφοβήθη νὰ παύσῃ τὴν προσευχὴν της, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπασχε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ὁ κακομήχανος, ὅστις βλέπων ὅτι δὲν ἐδειλίασεν, ἀλλὰ προσηύχετο ἄφοβα, ἔδραμεν ἐπάνω της καὶ πλατύνας τὸ στόμα καὶ τὴν κοιλίαν του, ἐφάνη ὅτι τὴν κατέπιεν ἕως τὴν μέσην. Ἡ δὲ Ἀγία ὅταν εἶδε τοῦτο, ἔγεινεν ἀπὸ τὸν φόβον της ἐντρομος, καὶ εὐθὺς ἐπικαλουμένη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὸ σωτήριο ὄνομα, ἔκαιμε σταυρὸν μετὰ τὴν δεξιάν της εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ δράκοντος καὶ ὁ σταυρὸς ἔσχισε τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ὡς ῥομφαία δίστομος. Καὶ ὁ μὲν δράκων ἀφοῦ διερράγει ἔγεινεν ἄφαντος, ἡ δὲ μάρτυς ἔμεινεν ἀβλαβὴς καὶ ἔχαιρε, ψάλλουσα εἰς τὸν Θεὸν δοξολογίας καὶ νικητήρια, λέγουσα διάφορα ἀπὸ τὴν Γραφὴν ἀρμόδια ἡγουν.

«**Ὁ Θεὸς οὐκ ἔστιν πέρας τῆς μεγάλων σου θανάτων καὶ ζωογονεῖς, κατὰ γὰρ εἰς "Αἰὶν καὶ ἀνάγεις, συνέτριψας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος"** καὶ ἔτε-
ρα ὅμοια.

Τότε πάλιν ὁ δαίμων ὡς φιλόνικος ὅπου εἶναι, δὲν ἔπαυσε τὰς μηχανουργίας του, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ μετ' ἄλλον τρόπον νὰ πολεμήσῃ τὴν μάρτυρα. Καὶ μεταμορφωθείς εἰς ἄνθρωπον ὁ μισάνθρωπος, ἔγεινε μαῦρος ὡσάν τὸν αἰθίοπα, ἡγουν ἀράπην, ὡς εἶναι σκοτεινὸς καὶ ἄσχημος καὶ εἰς τὰ ἔργα. Ἐπειτα μεταβληθεὶς, ἐφαίνετο ὡς μαῦρος κύων. Ἡ δὲ μάρτυς ἀρπάσασα τοῦτον ἀπὸ τὰς τρίχας καὶ εὐροῦσα ἐκεῖ ἐν σφυρίον ἑρριμμένον ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ῥάχην, καὶ τελείως αὐτὸν ἐταπείνωσεν (=ἐξήλωσε νεκρὸν κατὰ γῆς). Ἀλλὰ ἀναζωογονηθεὶς πάλιν

ὡς κύων, καὶ τρέχων ἐπάνω τῆς Ἀγίας ἐκεῖ ὅπου ἔστηκε προσευχομένη, τὴν ἄρπαξεν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἐφοβέριζε μετὰ ἀνθρώπιναις φωναῖς μεγάλαις νὰ τὴν φονεύσῃ, ἐὰν δὲν παύσῃ τὴν προσευχὴν νὰ μὴ τοῦ δίδῃ δι' αὐτῆς ἐνόχλησιν. Τοῦτο μόνον ἔκαμε καὶ ἄλλο περισσότερον δὲν τοῦ ἐσυγχώρησε νὰ πράξῃ ὁ Κύριος, διότι ἂν εἶχεν ἐξουσίαν περισσοτέραν, τὴν ἐθανάτωνεν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει αὐτὸς ὁ ἀνίσχυρος δύναμιν ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ μᾶς κακοποιήσῃ χωρὶς τῆς θείας συγχωρήσεως. Πλὴν καὶ τοῦτο διὰ κακόν του τὸ ἔκαμεν ὁ ἄνόητος, ὅτι ἀπὸ τὸ πρότερόν του κακούργημα καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ θαυματουργήματα ἐπῆρε θάρρος ἡ Ἀγία κατὰ τοῦ πειράζοντος καὶ τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὰς τρίχας καὶ τὸν ἐμάστιξεν (3).

3) — Α'. Ἐπειδὴ διδασκτοῦσι τινες πρὸς ταῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ πνεύματα καὶ οἱ δαίμονες δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πάθωσι θωμάτικόν τι ὡς αὐτὰ, τοῦτον ἔνεκεν ὑποσημειοῦμεν ταῦτα τὰ ἐλληνιστὶ γέγραμμένα εἰς τὸν κατὰ πλάτος ἐλληνικὸν βίον τῆς Ἀγίας (πρὸ βλ. ἐν σελ. 37 ὑπ. 1. ΑΙ'), ἅπερ ἔχουσιν οὕτως:

«Θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ πνεῦμα ὢν (ὁ δαίμων δηλ.), κρατεῖται (ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀγίας) καὶ τὰλλα πάσχει ὡς ἀνδράποδον (=δοῦλος). Τὴν μὲν γὰρ (Ἀγίαν Μαρίναν) τῷ τοῦ κρείττονος ἔρωτι καὶ τῇ ἀποστάσει τῶν γυνῶν, εἰς αὐτῶν (ἀγγέλων) τάξιν μεταβεβηκυῖαν, εἰκὸς, ὁδὸν εἰλημένην παρὰ Θεοῦ τοδοῦτον (θαυμάτων πρᾶγμα) δύνασθαι. Ἐκείνον δὲ (τὸν δαίμονα δηλ.) περικέ-
ναι πάσχειν δεόντως, καὶ τῶν ἀλγυνῶν ἔχειν αἰσθῆσιν, εἰς ἔλ-
λην ἄνωθεν (=ἐξ οὐρανοῦ) ῥεῦσαντα, καὶ θωμάτικῆς παχύτητος ἐρα-
σθέντα καὶ ἀναπλησθέντα. Εἰ γὰρ θωμάτων αἰροῦνται (αἱ δαιμο-
νικαὶ) ἡδοναί, καὶ πάθη θωμάτων αἰροῦνται, καὶ ἀδύνατόν τινα περικέ-
ναι θάτερον τῶν ἐναντίων αἰσθῆσιν ἔχειν, θάτερον δὲ μή. Ἄπας γὰρ τις πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐπίσης ἔχων ὁρᾶται καὶ οὐκ ἔστιν ὁπου διαπίπτων ὁ λόγος εὐρίσκειται».

Ἦτοι ἐν ἐλευθέρῳ μεταφράσει:

Δὲν εἶναι ἀπίστευτον, ἐὰν οἱ αὐτοὶ δαίμονες κρατῶνται ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἁγίων καὶ κακοποιῶνται ὑπ' αὐτῶν ὡς οἱ ἀρχαῖοι

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐνίκησε τὸν πολέμιον ἀνδρείως ἡ Πάνσεμνος καὶ ἔγεινεν ἄφαντος ὁ ἀνίσχυρος καὶ ἀδύνατος, τότε ἤλθον εἰς τὴν Ἀγίαν οὐρανόθεν τὰ νικητήρια, καὶ εὐαγγέλια σωτήρια καὶ χαρμόσυνα, ἦτοι:

Ἐφάνη φῶς μέγα καὶ ἔλαμψεν ὅλον τὸ δεσποτήριον, τὸ ὁποῖον φῶς ἐξήρχετο ἀπὸ ἐνὸς στεφυρὸν ὅστις ἔφθινεν ἀπὸ τὴν γῆν ἕως τὸν οὐρανόν· ἐπάνω δὲ τοῦ Σταυροῦ ἐπέτα μέγα λευκὴ περιστέρα καθρὰ καὶ ἄρωμας.

Ταῦτα μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδήλουν τὸ τῆς Ἀγίας Τριάδος μυστήριον, τὸ μὲν φῶς ἐσήμαινε τὴν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, ὁ Σταυρὸς τὸν ἐσταυρωμένον Χριστὸν, καὶ ἡ περιστέρα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἡ ὁποία κατέβη ἐκεῖ πλη-

δοῦλοι (ἀνδράποδοι). Διότι οἱ ἅγιοι μεταστάντες εἰς τὰς ἀγγελικὰς τάξεις διὰ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν («τῇ ἀποστάσει τῶν ῥαίων»), εἶναι πρότερον νὰ λαμβάνωσι παρὰ Θεοῦ τοιαῦτα κατὰ τῶν δαιμόνων χαρίσματα. Ἐνθ' ἀντιθέτως, οἱ δαίμονες καταπεσόντες διὰ τῆς κακίας αὐτῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑλικῶν ὄντων, εἶναι ὁυδαικὸν νὰ αἰσθάνωνται τὰ ὑλικά βαδανιστήρια. Καὶ ὅπως πάλιν (αἱ δαιμονικαὶ «ἡδοναὶ» = αἱ δαιμονικαὶ ὁρέξεις =) οἱ δαίμονες ἀρέσκονται («αἰροῦνται» = ἐκλέγουσιν, ἀγαπῶσι) νὰ μετασχηματίζονται εἰς ἀνθρώπινα σώματα πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν ἀνθρώπων, οὕτω πρότερον νὰ ὑφίστανται καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων. Διότι ἡ λογικὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σφάλληται καὶ νὰ περιέχῃ ἀντιφάσεις («ὁ λόγος οὐκ ἐφύκεται διαπίπτων» = σφαλόμενος), ὑποστίνριζοντα δύο ἀντίθετα πράγματα, ἥτοι νὰ παραδέχεται μὲν ὅτι οἱ δαίμονες εἶναι δυνατόν νὰ μετασχηματίζονται εἰς ἀνθρώπινα σώματα, νὰ ἀργῇται δὲ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ κρατῶνται καὶ νὰ κατοικοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν.

Β'. Ἐπίσης καὶ ὁ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει (ἀπὸ τῆς ἐν Σινῇ Μονῆς τῆς Ἀγίας Δικαιοσύνης ἐλθὼν καὶ) μονάσας Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης (ΠΓ. — ΙΔ. αἰών) λέγει περὶ τῶν δαιμόνων· «Νόες ὄντες ποτέ, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐκείνης καὶ λεπτότητος ἐκπεδόντες, ὑλικὴν τινα παχύτητα ἐκαστος κέκενται κατὰ τὴν ἐξιν καὶ ἐνέργειαν».

σίον τῆς Ἀγίας καὶ τῆς ἑλεγε:

«Χαῖρε Μιχρίν ἡ λογικὴ περιστέρα τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐνίκησας τὸν πονηρὸν καὶ τὸν ἐχθρὸν κατήρανας. Χαῖρε δούλη πιστὴ καὶ ἀγαθὴ τοῦ Κυρίου σου, τὸν ὁποῖον ἐπόθησας ἐξ ὅλης καρδίας σου καὶ ἐρείστης πᾶσι ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον. Χαῖρ καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἔφθασεν ἡ ἡμέρα νὰ λάβῃς τῆς νίκης τὸν στέφανον καὶ εἰσελθῇς ἀξιοχρέως ἐστολισμένη μὲ τὰς φρονίμους παρθένους εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ Νυμφίου καὶ βασιλέως σου.

Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὅπου τῆς ἐλέχθησαν οὐρανόθεν ἀνεκαινίσθη καὶ τὸ σαρκίον τῆς μετὰ τὴν δρόσον τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ὅλαις αἱ πληγαῖς τῆς τελείως ἐθεραπεύθησαν τόσον, ὅπου καὶ σημεῖον τραύματος δὲν ἔμεινε ποσῶς εἰς τὴν σάρκα τῆς. Ὅθεν ἐνεπλήσθη πλείστης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξωμολογεῖτο εὐφραινομένη, ταῦτα μεγαλοφώνως λέγουσα:

«Ἐὐλογῶ Σε, Κύριε, ὑμνήσω σε ὁ Θεός μου καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά Σου, ὅτι ἔκκμας εἰς ἐμὲ τὴν ἀναξίαν δούλην Σου θυμύσια πράγματα. Ὑψώσω Σε, Κύριε, καὶ αἰνέσω Σε, ὅτι ἠλέησας καὶ ἰάτρευσας τὴν ψυχὴν μου καὶ τὸ σῶμα, καὶ δὲν με προέδωκας εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου, ἀλλὰ τὸ ὑπερογκὸν τῆς κατηπτώσεως τοῦ ὀλεθριωτάτου δράκοντος μου ἔδειξας, καὶ τοῦτον μὲ τοὺς ἄλλους θανατηφόρους ὄφεις καὶ διέμοντας εἰς τὴν ἄβυσσον ἐθύθισας. Ἐώρα δὲ πάλιν ἡ γαλλισθεῖσα τῷ πνεύματι ἐπὶ τῷ Θεῷ καὶ Σωτήρ μου, ζητῶ ἄλλην μέγα χάριν ἀπὸ τῆς ἀγχιουτάτης σου χρηστότητος, νὰ μὲ ἱξιώσης νὰ ξαναγεννηθῶ μετὰ τὸ λουτρον τοῦ ἁγίου Σου βαπτίσματος διὰ νὰ τελειωθῶ μετὰ τὸ

τὸ ὕδωρ τῆς πηλλυγγενεσίης, καθὼς ἡγιασθὴν μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ μὲ τὸ αἷμα τῆς ἀθλήσεως, διὰ νὰ γείνω ἀξιόπτης εἰσόδου τῶν ἁγίων σου· διότι Σὺ εἶσαι μόνος ἅγιος, ἀληθινός, καὶ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος καὶ συνδοξάζόμενος σὺν τῷ Ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ Ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Οὕτω προσηύχετο ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν φυλακὴν ἡ Ἁγία, ἀγαλλομένη καὶ τὸν Θεὸν δοξάζουσα. Καὶ τὸ πρωτὶ καθήσας εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἐπαρχος ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως, διέταξε καὶ ἔφεραν ἐκεῖ τὴν μάρτυρα, τὴν ὁποίαν βλέπων ὅλην ὑγίη καὶ φαιδρὰν εἰς τὸ πρόσωπον, ἐθαύμασεν εἰς αὐτὴν καὶ τῆς λέγει· «βλέπεις Μαρίνα πῶς οἱ μεγάλοι θεοὶ ἔχουν τὴν φροντίδα σου καὶ σπλαγχνισθέντες τὸ κάλλος σου, σὲ ἰάτρευσαν; Πρέπει λοιπὸν καὶ σὺ νὰ μὴ φανῇς εἰς τοὺς εὐεργέτας ἀχάριστος, ἀλλὰ νὰ τοὺς δώσης ἀξίαν ἀντάμειψιν, νὰ γείνης ἱερεὶά των καὶ νὰ θυσιάσῃς εἰς αὐτοὺς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα σου». Λέγει ἡ Ἁγία· «ἐμὲ δὲν μὲ ἰάτρευσαν οἱ ἀναίσθητοί σου θεοὶ καὶ ἀνίσχυροί, ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς καὶ μόνος Θεὸς ὅπου θεραπεύει ψυχὰς καὶ σῶματα, τὸν ὁποῖον θέλω λατρεύει πάντοτε. Τοῦτον πρέπει νὰ γνωρίσῃς καὶ σὺ, καὶ αὐτὸν καὶ μόνον νὰ προσκυνῇς ὡς ἀθάνατον, καὶ νὰ μισήσῃς τῶν εἰδώλων τὸν δόλον καὶ ματαιότητα». Τότε προστάζει νὰ τὴν γυμνώσουν καὶ νὰ τὴν κρεμάσουν εἰς τὸ ξύλον καὶ νὰ κατακαύσουν μὲ λαμπάδας πυρὸς τὰς πλευρὰς καὶ τὸ στήθος της. Ὑπέμεινε τὰς ἀλγηδόνας καὶ πόνους ὥραν πολλὴν καταφλεγόμενη, καὶ προσηύχετο εἰς τὴν καρδίαν ἡσυχᾶ, εὐχαριστοῦσα τὸν

Κύριον. Μετὰ ταῦτα ἔφεραν εἰς τὸ μέσον ἓνα μεγάλο χάλκωμα, τὸ ἐγεμισαν νερὸ, καὶ κατεβάσαντες ἀπὸ τοῦ ξύλου τὴν μάρτυρα, ἔδεσαν αὐτὴν δυνατὰ καὶ τὴν ἐβούτηξαν εἰς τὸν λέβητα κατακέφαλα διὰ νὰ πνιγῇ εἰς τὸ νερόν. Ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ ἀνόντοι, διότι ὅταν τὴν ἔβαλαν μέσα ἐβόησε λέγουσα:

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπου ἔλυτς τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου καὶ τοὺς νεκροὺς ἐξανάστηξας, Σὺ παντοδύναμε ἐπίβλεψον ἐπὶ τὴν δούλην σου καὶ τοὺς δεσμοὺς μου διάρουξον καὶ ἃς μοῦ γείνη τοῦτο τὸ ὕδωρ εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐπιθυμουμένου μοι βαπτίσματος, νὰ ἐκῶθῃ τὸν πηλλυγγὲν ἄνθρωπον, τὸν φθειρόμενον καὶ νὰ ἐνδυσθῇ τὸν κινὸν καὶ ἀθάνατον».

Οὕτω προσευχομένην, ἔρριψαν αὐτὴν εἰς τὸ κεῦθος ἐκ τῆς ὕδατος. Καὶ παρευθὺς σεισμὸς μέγας ἔγεινε καὶ ἐφάνη πάλιν ἡ πρώτην περιστερὰ ἐπάνω τοῦ ὕδατος βαστάζουσα εἰς τὸ στόμα της στέφανον. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐφάνη καὶ ὁ πύρινος στύλος καὶ ἐπάνω τούτου ὁ Σταυρός, κατὰ τὸν τύπον ὅπου προηγουμένως ἐγράψαμεν. Ἡ οὖν Ἁγία ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ ὕδατος, διὸ ὅλα τὰ δεσμὰ της ἐλύθησαν καὶ ἴστατο μὲ ἀγαλλίασιν ἄφραστον, δοξάζουσα τὴν Παναγίαν Τριάδα καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς αὐτὴν ἐμεγάλυνε, διότι ἐβαπτίσθη ἀμέσως ὑπ' Αὐτῆς κατὰ τὸν πόθον της καὶ ὑπερφύως ἐφωτίσθη. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο τὸ θαυμασίον ἔγεινε τότε εἰς τὴν Ἁγίαν, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐξαίρετον, ἦτοι ἐκάθησεν ἡ περιστερὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μάρτυρος βαστάζουσα ἐκείνον τὸν ἀμαράντινον στέφανον καὶ λέγει αὐτῇ μὲ φωνὴν γλυκυτάτην.

«Εἰρήνη σοι δούλη τοῦ Θεοῦ· ἔχε θάρος, καὶ δέξου ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Ὑψίστου τοῦτον τὸν οὐράνιον στέφανον»

Ταῦτα λέγουσα ἡ θεία περισσότερὰ, ὧ τοῦ θαύματος, ἀναπτέριζεν τὰς πτέρυγας ὥστε νὰ ἔχαιρεν εἰς τὰ τελούμενα. Καὶ πετάσασα ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸν φωτεινὸν ἐκείνον Σταυρὸν καὶ λέγει πάλιν εἰς ἐπήκοον πάντων εἰς τὴν ἁγίαν Μάρτυρα.

«Ἐλθὲ εἰς τὰς ἄνω μονὰς τοῦ Παραδείσου Μαρίνα θεό-
νυμφε, νὰ ἀπολαύσῃς τῆς ἀφθαρσίας τὸν στέφανον εἰς τὰ
ἀγαπητὰ τοῦ Θεοῦ σκηνώματα καὶ νὰ χαίρῃς με τοὺς ἁγί-
ους χορεύουσα καὶ ἀναπαυομένη αἰώνια».

Αὐτὴν τὴν θεϊὰν φωνὴν ἀκούσαντες ὅλοι τῆς πόλεως ἔφριξαν καὶ ἐπίστευσαν εὐθὺς εἰς τὸν Χριστὸν ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες πληθὺς ἀμέτρητον καὶ ἔβόησαν μεγαλοφώνως πῶς εἶναι ἔτοιμοι νὰ λάβουν διὰ τὸν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν, θάνατον. Ὅθεν ἀκούσας ὁ Ἐπαρχος πῶς ὡμολογούν τὸν Χριστόν, Θεὸν καὶ βασιλέα, τοὺς δὲ βασιλεῖς καὶ τοὺς θεοὺς ἐβλασφήμουν καὶ ὕβριζον, ἐπρόσταξε νὰ θανατώσουν ὅσους ἐπίστευσαν. Οἷτινες ἔτρεχαν εἰς τὴν σφαγὴν διὰ τὸν Χριστόν ἐκουσίως ὡς πρόβατα ἀκακα, καὶ ἐφόνευσαν ἄνδρας χιλιάδας δέκα πέντε, χωρὶς τὰς γυναῖκας ὅπου δὲν τὰς ἐμέτρησαν. Οἷτινες ὅλοι βαπτισθέντες με τὸ ἅγιον αἷμα των, δὲν ἐχρειάσθησαν ἄλλο βάπτισμα, ἀλλὰ γενομένοι θυ-
σία τῷ Θεῷ καὶ ἐλοκάρπωσις, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰώνιον βα-
σιλείαν τῶν τρισμακάριστοι. Ὁ δὲ δυσσεβὴς Ὀλύβριος φοβούμε-
νος μήπως πιστεύσουν καὶ οἱ ὑπόλοιποι τῆς πόλεως, εἰς ἀ-
φήσῃ τὴν ἁγίαν ἀκόμη ζωντανήν, ἔδωκε κατ' αὐτῆς καὶ μὴ
θέλων τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν. Καθὼς δὲ ἐπῆραν αὐτὴν

οἱ δῆμοι καὶ τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ὅπου
καὶ τὸ εἰρημένον πλῆθος ἀπεκεφάλισαν, παρεκάλεισεν ἡ Ἁ-
γία τὸν στρατιώτην ὅπου ἤθελε νὰ τὴν φονεύσῃ καὶ τοῦ
λέγει· «Μακροθύμησον ὀλίγην ὥραν δι' ἐμέ, ὦ τέκνον μου,
νὰ ὁμιλήσω πρὸς τοὺς παροστῶτας ὀλίγα λόγια καὶ νὰ κάμω
καὶ τὴν προσευχήν μου, καὶ τότε νὰ κάμῃς τὸ προστασσόμε-
νον». Οὕτως εἶπεν· ἔπειτα ἔστρεψε πρὸς τὸ πλῆθος τὸ πρό-
σωπον, λέγουσα. «Παρακαλῶ υἱας ἀδελφοὶ καὶ φίλοι μου ὡς
ἀναξία δούλη τοῦ Ὑψίστου, ἀκούσατε νουνεχῶς τὴν μικρὰν
μου ταύτην παραίνεσιν. Ἐξεύρετε ὅτι ἓνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς
Θεὸς ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ πνεύματι θεωρούμενος
καὶ προσκυνούμενος. Καὶ ὅστις πιστεύει εἰς αὐτὸν μόνον,
σώζεται. Λοιπὸν ὑπερβαίνοντες πᾶσαν τὴν κτίσιν τὴν ὁρω-
μένην καὶ νοουμένην, ὑψώσατε τὸν νοῦν καὶ γνωρίσατε τὸν
Πατέρα τῶν φώτων, τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον αὐ-
τοῦ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὸ Πανάγιον
Πνεῦμα. Ὅτι αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα εἶνε ἓνας Θεὸς ἀκα-
τάληπτος, καὶ κανεὶς δὲν σώζεται εἰς ἄλλο ὄνομα». Ταῦτα
ἡ Μάρτυς πρὸς τοὺς παρόντας ὁμιλήσασα, ὕψωσε πρὸς τὸν
Οὐρανὸν τὰ ὄμματα τῆς διανοίας, ταῦτα λέγουσα.

Ἄναρχε, Ἀθάντε, Ἀχρονε, Ἀκτετε, Ἀκτάλη-
πτε καὶ ἀνεξινένιστε Κύριε. Θεὲ τῶν ὅλων, καὶ δημι-
ουργὲ πάσης κτίσεως, προνοητὴ καὶ σωτὴρ ὅλων, ὅ-
που εἰς Σε ἐλπίζουσιν, Εὐχαριστῶ Σε ὅπου με
ἔφερες εἰς τὴν ὥραν ταύτην καὶ ἤγγισα εἰς τὸν στέφα-
νον τῆς δικαιοσύνης Σου. Ἐμὼ καὶ εὐλογῶ τὴν ἀνα-
ρέθμητον εὐσπλαγγνίαν καὶ φιλανθρωπίαν Σου, ὅπου
ἠθέλησες νὰ με συντάξῃς με τοὺς ἐκλεκτοὺς δούλους
Σου. Ἐπέβλεψον καὶ τώρα ἐπ' ἐμέ τὴν ταπεινὴν, Δέ-

σποτα Θεέ και Κύριε τοῦ ἐλέους, παντοκράτωρ και παντοδύναμι, Ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς μου και πληρωσόν μου τὰ αἰτήματα εἰς ἔπαινον και τιμὴν και δόξαν τοῦ Παναγίου και προσκυνητοῦ Σου ὀνόματος. Χάρισε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων ἐκείνων ὅπου θέλουν οἰκοδομήσαι ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς δούλης σου, νὰ λειτουργοῦσιν εἰς αὐτὴν προσευχόμενοι.

Η ΘΕΛΟΥΣΙ ΓΡΑΨΕΙ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΩΣ ΜΟΡΗ ΤΟ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΥΣΙ ΜΕΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, μνημονεύοντες τὸ ὄνομα τῆς δούλης σου, και καρποφοροῦντες τὸ κατὰ δύναμιν. Ὅλων αὐτῶν λέγω ὅπου θεωπεύσουν τὸ οἰκητήριον τοῦ σώματός μου, ὅπου ἐμαρτύρησε δι' ἀγάπην Σου, συγχώρησον τὰς ἁμαρτίας κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεως αὐτῶν. Καὶ μὴ τοὺς ἐγγίσῃ χεῖρ κολαστήριος **ΟΡΤΕ ΠΕΙΝΑ ΟΡΤΕ ΘΑΝΑΤΙΚΟΝ Η ΑΛΛΗ ΒΛΑΒΗ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΟΣ.** Καὶ ὅσοι θέλουναι με ἐορτάσαι, δοξολογοῦντες Σε μετὰ πίστεως και Σοῦ ζητήσουν σωτηρίαν και ἔλεος διὰ μέσου μου, χάρισέ τους εἰς τοῦτον τὸν κόσμον τὰ ἀγαθὰ Σου, νὰ πορεύωνται πρὸς αὐτάρκειαν, και ἰξίωσον αὐτοὺς και τῆς ἐπουρανίου βασιλείας Σου. Ὅτι Σὺ εἰ μόνος ἀγαθὸς και φιλόανθρωπος και τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων δοτὴρ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῦτα προσευχομένης τῆς Μάρτυρος, ἔγινε πάλιν σεισμὸς μέγας και ἔπεσαν κατὰ γῆς πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὅμοίως και ὁ δῆμιος ὅπου ἐμελλε νὰ τὴν θανατώσῃ ἔπεσεν ἐντρομος.

Ὁ δὲ Κύριος τῆς ἐπαραστήθη νοητῶς με πλῆθος πολὺ Ἀγίων Ἀγγέλων και τῆς λέγει (4).

«Ἐχε θάρρος Μαρίνα και μὴ φοβῆσαι, ὅτι τὰς προσευχὰς σου ἐπήκουσα και **ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΕΖΗΤΗΣΑΣ ΕΠΛΗΡΩΣΑ ΚΑΙ ΘΑ ΤΑ ΑΠΟΠΑΛΗΡΩΣΩ** κατὰ κηρόν, καθὼς ἤτησας. Καὶ τώρα ἦλθον νὰ ἀναλάβω τὴν ψυλὴν σου εἰς τὰ οὐράνια. Μακαρία σὺ ὅτι διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς παρεκάλεσας και ἐφάνης ἐνώπιόν μου ἄμωμος και εὖρες χάριν εἰς ἐμέ. Διὰ τοῦτο θέλει εἶσθε πολλὺς ὁ μισθὸς σου εἰς τὰ οὐράνια».

Τότε ἡ Μακαρία ἐπλήσθη χαρᾶς πολλῆς και ἀγαλλιᾶσθως και λέγει τῷ δημίῳ. Τελείωσον τώρα εἰς ἐμὲ ἐκεῖνο ἔργον σὲ ἐπρόσταξαν. Αὐτὸς δὲ ἔτρεμε και δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ τὸ σπαθὶ τελείως. Ἀλλὰ αὐτὴ τὸν ἐνεθάρρυνε και μετὰ βίας τὸν κατέπεισε και ἀπέτεμε τὴν μακαρίαν της κεφαλὴν τὴν 17ην τοῦ Ἰουλίου μηνός. Καὶ τὸ μὲν ἅγιον λείψανον ἐπῆραν κρυφίως οἱ χριστιανοὶ και ἐνταφίασαν αὐτὸ ἐντίμως και ὡς ἔπρεπεν, ἡ δὲ μακαρία ψυχὴ τῆς ἀπῆλθεν εἰς τὴν οὐράνιον εὐκλειαν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν **ΑΜΗΝ.**

4). Τὸ «**ν ο η τ ω ς**» ἐκκληπτέον ἐνταῦθα ὡς δημαῖνον ὅτι μόνη ἡ Ἀγία ἔβλεπε τὸν Κύριον και τοὺς ἀγγέλους, ἐνῶ τὰ λεγόμενα ὑπ' Αὐτοῦ ἠκούοντο παρὰ πάντων, ὅπως ἠκούοντο και τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα λόγια τῆς οὐρανίου περιστερᾶς, ἅτινα μετεδόθησαν εἰς ἡμᾶς προφανῶς ὅχι ἐξ ἀνακοινώσεως τῆς μετ' ὀλίγον θανούσης Ἀγίας, ἀλλ' ὑπὸ τῶν παρισταμένων μυστικῶν χριστιανῶν, δημειωδάντων ἢ κρατηδάντων ταῦτα ἀπὸ μνήμης. Ἀλλῶς τε πολυλαχὺ τῆς Ἀ. Γραφῆς ἀναφέρεται ὅτι ὁ Θεὸς ὠμίλησε και ἠκούσθην ἀοράτως και συγκεκριμένως ὀλίγον πρὸ τοῦ σωτηρίου Πάθους, ὅταν ἠκούσθην δίκην τρομερᾶς «βροντῆς» ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἡ φωνὴ τοῦ Οὐρανίου Πατρός, λέγοντος τῷ ἡγαπημένῳ Αὐτοῦ Υἱῷ «και ἐδόξαδα και πάλιν δοξάσω» (Ἰωάν. 12, 27—31).

Ἱστορία τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίνης

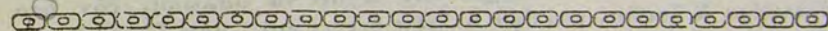
Ὁ ἐν Ἀνδριταίνῃ ἐνοριακὸς ναὸς τῆς Ἀγίας Μαρίας εὐρίσκετο πολὺ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως (1821) ἐκτισμένος ὀλίγον ὑπερθεῖν τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος ναοῦ, καὶ ἀκριβὲς εἰς ἣν θέσιν εὐρίσκεται ἡ πυρποληθεῖσα οἰκία Νεονέλη Φραγκαντώνη.

Ὡς δὲ φέρεται ἐκ παραδόσεως, ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐφονεύθη ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ὁ ἐκ Γαράτζης κατοικῶν ἐνταῦθα Κοιτάμπσης Ἀνδρέας Καρὰ παρὰ τοῦ ληστοῦ Μπαρακούρα, διότι δὲν συνῆναι νὰ ἐκδώσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ὡς σύζυγον πρὸς αὐτόν. Τὰ τέκνα τοῦ φονευθέντος, Ζαρεΐφης καὶ Πολυχρόνης, εὐρισκόμενα ἐντὸς τοῦ ναοῦ, κατεδίωξαν τὸν φονέα, τὸν συνέλαβον ἔξωθεν τοῦ προαυλίου αὐτοῦ τὸν μετέφερον ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ τὸν ἐκρεοῦργησαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πατρὸς αὐτῶν παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ ἐκκλησιασματος καὶ τοῦ λειτουργούντος ἐφημερίου Καλλάνη. Εὐθὺς μετὰ τὸ διπλοῦν ἔγκλημα συνέρρευσε ἐκεῖ ὁλόκληρος ἡ πόλις, ὁ δὲ δεισιδαίμων ἱερεὺς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ κρημνισθῇ ὁ ναός, διότι ἐμολύνθη ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος. Τοῦτο ἤρκεσε νὰ κατεδαφισθῇ οὗτος ὑπὸ τοῦ πλήθους αὐτῇ ἡμερᾷ ἕως τῶν θεμελίων. Ἀνηγέρθη δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς ἣν θέσιν εὐρίσκεται ἡδη καὶ πυρποληθεῖς κατὰ τὸ ἔτος 1825 ἢ 1826 ὑπὸ τοῦ Ἰμβραήμ. — δις διελθόντος ἐντεῦθεν καὶ πυρπολήσαντος ὁλόκληρον τὴν πόλιν — ἀνωκοδομήθη καὶ αὐθις ὡς ἡδη εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἔτος 1835 ὑπὸ τοῦ Νικολ. Ζαρεφοπούλου.

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκεται σπανία εἰκὼν τοῦ Κριτηρίου κακό-

τεχνος μὲν, ἀλλὰ πρωτότυπος καὶ μεγίστης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας λόγῳ τῆς μοναδικότητος τοῦ ἔργου, ἐν ἣ ἕκαστος τῶν κριτῶν ἀναγράφει ἔχων ἀνηρτημένην εἰς χεῖρας τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τοῦ δικαζομένου Κυρίου, εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς εἰκόνης παρατίθεται ὁλόκληρος ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Πιλάτου μετὰ τοῦ σκεπτικοῦ αὐτῆς.

Ἐφημέρευσαν ἐν αὐτῷ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ μετ' αὐτὴν ὁ ἱερεὺς Καλλάνης, καὶ μετὰ ταῦτα ἕτερος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον, ἀμφοτέρω ἐκ Κουφοπούλου, καὶ διδοχικῶς ὁ ἱερεὺς Παπαλινάρδος ἐξ Ἀνδριταίνης, Νικόλης Συναδινὸς ἐξ Ἀμπελιῶνης, Θεράπων Παπαναστασίου, Παν. Σταματιάδης, Γεώργ. Παπαζαφειρόπουλος καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἡδη ἐφημέριος Ἀντώνιος Καστανῆς Οἰκονόμος.

Α. Προφορά

Πλὴν τῶν ἐνιαχοῦ ἀπαντωμένων ὀρθογραφικῶν λαθῶν, αἱ σπουδαιότεραι τῶν ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρας βίβλῳ ἀβλεψιῶν, γενομένων ἐκ λόγων ἀνωτέρων τῆς προθυμίας καὶ θελήσεως τοῦ Ἐπιμελητοῦ εἶναι αἱ ἐξῆς.

Ι. Ὅτι οἱ ἐν τῷ δευτέρῳ Κανόνι τῆς Ἀγίας παρατεθέντες Εἰρμοὶ τῆς Γ. ΣΤ. καὶ Θ. ᾧ δὲ ἀναγινώσκονται οὐδὲ ψάλλονται, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ μὲν τὸ Θεοτοκίον τῆς Γ. καὶ ΣΤ. ᾧ δὲ γίνεται Μικρὰ Συναπτὴ ἡ ὁπερ ταῦτο Μικρὰ Ἀΐτησις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, μετὰ δὲ τὸ Θεοτοκίον τῆς Θ. ᾧ δὲ ψάλλεται ἡ Καταβασία: Ἀπας γηγενής.

II. 'Οτι ἐν μὲν τῇ Ε. ῥῶδῃ τοῦ πρώτου Κανόνος ἐν τῷ πρώτῳ τροπαρίῳ, οὗ ἡ ἀρχὴ «'Αθλητῶν ἐν σταδίῳ» ἀναγνωστέον «αὐτοΚΡΑΤΟρα» (ἀντὶ «αὐτοκράτορα»), ἐν δὲ τῷ Συναξαρίῳ τῆς Ἀγίας, «ΜεγαλοΜΑΡτυρος» (ἀντὶ «Μεγαλογράφου»).

В. 'Επεξηγήσεις

'Επίσης ἀναγκαία κατέστη καὶ ἡ διευκρίνησις τῆς σημασίας τῆς λέξεως *τύχη* ἐν τῇ ἐν σελίδι 40 φράσει: «τὴν ἐρώτησεν ὁ Ἀρχὼν νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα, *τὴν τύχην* καὶ τίνα θεὸν ἐπίστευεν», διὰ τῆς ἑξῆς ὑπ' αὐξοντα ἀριθμὸν 3 ὑποσημειώσεως.

3). 'Η πρωτότυπος λέξις *τύχη* (ἐξ ἧς τὸ *τυγχάνω*) εἶναι, ὡς γνωστὸν, μέση λέξις, σημαίνουσα εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἀντιστοίχου ἀπαντήσεως τῆς Ἀγίας («Μαρίνα μὲ λέγουσιν, εἰμαί ἐλεῦθεῖρων γονέων τέκνον, καὶ εὐχόμεν νὰ γείνω δούλη τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτηρὸς μου Ἰησοῦ Χριστοῦ...») δεῖκνυται σαφῶς ὅτι διὰ τῆς λέξεως *τύχη* καλεῖ ὁ Ἀρχὼν τὴν Ἀγίαν νὰ δηλώσῃ, ἐὰν ἦτο ἐλευθέρα ἢ δούλη, καὶ ὅρα ἡ λέξις ἐνέχει καὶ τὴν ὁλως ἄγνωστον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά σημασίαν τῆς τότε κρατούσης κοινωνικῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, ἥτοι τὴν σημασίαν *τύχης ἐλεῦθερίας* ὡς τῆς κατ' ἐξοχὴν εὐτυχίας ἢ τῆς δουλείας ὡς τῆς κατ' ἐξοχὴν δυστυχίας.

'Επερατώθη ἡ ἐκτύπωσις
μηνὶ Ἰουνίῳ 1937